

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

18. ČÍSLO / XXXI. ROČNÍK

17 Kč • 0,90 €

7. KVĚTNA 2023

Z obsahu:

Povolání k apoštolátu
Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 11. ledna 2023,
Řím, aula Pavla VI.
- strana 2 -

Svatý German
Libor Rösner
- strana 4 -

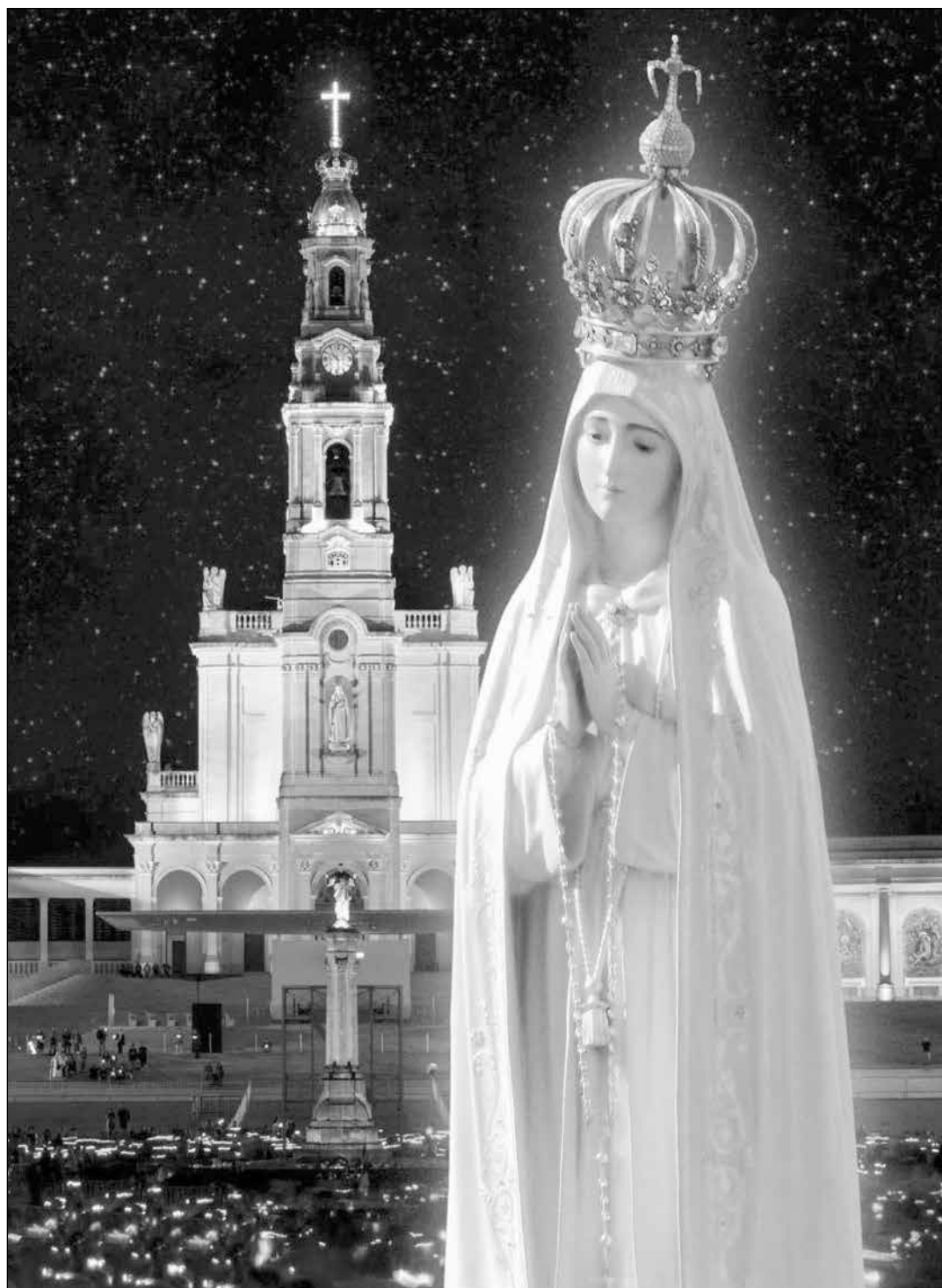
**Výstava připomene
stavitele mostů mezi
Čechy a Němci**
- strana 5 -

**Portugalsko - země
Panny Marie**
P. Štěpán Maria Filip OP
- strana 7 -

**Patronka
prvokomunikantů**
- strana 10 -

**Petr Schmidlein - hlad
po Těle Kristově**
- strana 11 -

**Maminka Markéta (14)
Život matky Dona Boska**
Teresio Bosco
- strana 12 -

Povolání k apoštolátu

Katecheze papeže Františka při generální audienci

11. ledna 2023, Řím, aula Pavla VI.

Když šel Ježíš odtud dál, viděl v celnici sedět člověka jménem Matouš a řekl mu: „Pojď za mnou!“ On vstal a šel za ním. Když potom seděl u stolu v domě, hle, mnoho celníků a jiných hříšníků stolovalo s Ježíšem a jeho učedníky. Farizeové to uviděli a řekli jeho učedníkům: „Jak to, že váš Mistr jí s celníky a hříšníky?“ On to uslyšel a řekl: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Jděte a učte se, co to je: »Milosrdenství chci, a ne obět.« Nepřišel jsem pozvat spravedlivé, ale hříšníky.“ (Mt 9,9–13)

Drazí bratři a sestry, dobré ráno! Dnes začínáme nový cyklus katechezí věnovaný naléhavému a rozhodujícímu tématu křesťanského života: nadšení pro evangelizaci, tedy

apoštolské horlivosti. Pro církev je to zásadní rozměr: společenství Ježíšových učedníků se ve skutečnosti rodí jako apoštolské, rodí se jako misionářské, nikoli jako proselytní, a od počátku to musíme rozlišovat:

být misionářský, být apoštolský, evangelizovat není totéž co proselytismus, nemá to nic společného s tím dalším. Pro církev je to zásadní rozměr, společenství Ježíšových učedníků se rodí jako apoštolské a misionářské. Duch Svatý ji formuje jako církev, která vychází ven, aby nebyla uzavřená sama do sebe, ale byla otevřená, aby byla nakažlivým svědkem víry v Ježíše a aby vyzařovala jeho světlo až na konec světa. Může se však stát, že apoštolský zápal, touha oslovit druhé dobrým hlášením evangelia, ochabne, stane se vlažným. Někdy se může zdát, že je zastřená, to jsou uzavření křesťané, nemyslí na druhé. Když křesťanský život ztratí ze zřetele horizont evangelizace, horizont hlášení, stává se

Pokračování na str. 6

„Matka všech dnů“ – tak naučila maminka sv. Jana Boska svého syna poznat Pannu Marii jako tu, jež není svátečním šperkem, který na všední dny odkládáme do truhly a čekáme na vhodnou příležitost, kdy jej zase vytáhnout. (str. 12–13) Panna Maria je Matkou, jež nás chce provázet každým svátečním i všedním dnem, je milující Matkou, která ví, proč její božský Syn trpěl na kříži a proč i její duši pronikl ne jeden meč bolesti. Můžeme si snad přát lepšího průvodce a ochránce životem, než tu, která nosila ve svém lůně Spasitele, která byla vzata do nebe, a která nám byla dána za Matku svým Synem, když stála pod jeho křížem s apoštolem Janem? Připočteme-li k tomu četná zjevení, z nichž některá jasně sdělují, že Panna Maria stojí v čele boje se satanem, čímž jen potvrzují její Bohem předpovězené vítězství v ráji (srov. Gn 3,15), pak by bylo velkou chybou na cestě spásy Prostřednici všech milostí (slavíme 8. května) vyřadit ze svého všedního života. Naopak, zasvěcení se jejímu Neposkvrněnému Srdci přináší každodenní ovoce v tvrdém boji se satanem a jeho pokušeními svěst nás ze cesty do Božího království.

Tak i svatý German (str. 4–5) v jedné ze svých homilií hlásá blízkost Matky Boží nám lidem, o níž víme přesto, že Pannu Marii nevidíme. Snad každý z nás již aspoň jednou v životě zakusil moc její mateřské péče a lásky. Proto bychom měli s vděčností, a především pak s pokorou a vírou přijímat Mariinu nabízenou pomoc a ochranu

Editorial

v každém okamžiku našeho pozemského žití. Vždyť, jak je mnohokrát dosvědčeno v osobních příbězích dějin spásy, ona je tou, která je se svým Synem přítomná i ve chvílích odchodu člověka z tohoto světa, a přimlouvá se při osobním soudu u Nejvyššího Soudce. Kdo chová úctu k ní, která přivádí každého svého ctitele ke svému Synu Ježíši Kristu, a žije ve shodě s Boží vůlí a jeho příkázáními, nebude od ní opuštěn nejen zde na zemi, ale ani ve chvíli, kdy bude stát před věčným Soudcem v očekávání definitivního verdiktu o své věčné spáse, či o věčném zavržení. Mít v takovém okamžiku Matku Boží na své straně je významnou skutečností, o níž se nebojme usilovat a za ni v modlitbě za šťastnou hodinku smrti prosit.

Portugalsko je nazýváno „zemí Panny Marie“, a to nejen kvůli zjevení v roce 1917 ve Fatimě. Jak dosvědčují portugalské dějiny, byla tato země připravována na tuto událost již po mnohá staletí předtím. (str. 7–9) V současnosti se však i tato země otevírá tzv. „kultuře smrti“, před čímž varovala poslední, nejdéle žijící fatimská vizionářka, sestra Lucie. Její slova by měla rezonovat v srdci každého poctivého člověka stále, avšak před jakýmkoliv politickými volbami ještě více: „Jestliže Portugalsko neschválí potrat, je spáseno; jestliže ho však naopak schválí, bude

muset mnoho trpět. Za osobní hřích platí osoba, která je za něj zodpovědná, ale za hřích národa platí všechen lid. Neboť vládcí, kteří promulgují zlé zákony, to činí ve jménu lidu, který je zvolil.“ A dnes nejde jen o potraty, jak víme... Možná si ani neuvědomujeme, jaký dopad má naše volba na životy našich spoluobčanů. Avšak hřích nemůžeme volit v žádné situaci, protože tím ztrácíme Boha a vystavujeme se moci satana, kterému jde jen o to, aby naše duše propadla věčnému zavržení. Jsme-li však již nuceni volit menší či větší zlo, pak tím menším vždy je to, které zasahuje oblast méně závažné morální skutečnosti. Ke správnému rozlišování je však potřeba velmi pečlivě formovat své svědomí, především v modlitbě k Duchu Svatému, ale i při četbě kvalitní duchovní literatury, nezpochybnující nic z Božích příkázání a nesnažící se najít důvody, proč „to nejde“, ačkoliv dějiny spásy potvrzují, že „to jde“, když člověk s odevzdaností spolupracuje s Boží milostí.

Pro povzbuzení v úctě k Eucharistii předkládáme v době, kdy se v mnoha farnostech slaví první svaté přijímání, dva příklady dětských duší, (str. 10–12) které vydávají hluboké svědectví o reálné přítomnosti Pána Ježíše v konsekrované Hostii. Kéž by i pro nás bylo každé setkání s živým Kristem dnem nekonečné blaženosti!

Kněžno máje, veď nás bezpečně na cestě spásy!

Daniel Dehner

Pro tuto neděli ti Duch Svátý připravil hostinu slova, která má posílit tvou víru a důvěru a ukázat, jak velké důstojnosti jsi povolán. Udělej si tedy čas, abys mohl v usebranosti čerpat z jeho pokladů. Zve tě dnes do Večeřadla, kde se Pán před svým utrpením loučí se svými přáteli. Toto loučení se však nepodobá lidským loučením. Při tomto loučení není řeč o rozchodu a odloučení, ale o nejvznešenějším a nejtěsnějším spojení.

Ježíš sice odchází, ale jeho odchod má nečekaný a překvapující cíl. Nelekej se, jestliže si to nedokážeš ani představit, a spolehni se prozatím na pevnou víru v jeho slovo. „*Věř ve mne!*“ říká ti. Jeho slovo neděsí. Kdykoliv se tvoje srdce *chvěje úzkostí*, neopíráš se o něho, ale spoléháš na sebe. Jestliže Pán nyní odchází, je to jen proto, že myslí na tebe a všechno koná jediné v tvém zájmu. Odchází, aby tě mohl *vít k sobě, abys byl tam, kde je on*. Tak jako pro něho i pro tebe je tedy tento pozemský pobyt jen dočasnou epizodou. I kdyby tě tu potkalo cokoli, můžeš si být jist, že tě čeká jinde než zde jiné a lepší, trvalé a bezpečné místo, *kteřé ti Ježíš připravuje*.

Nevíš, kde to je? Připoj se tedy k Tomášovi, který má tu odvahu přiznat se otevřeně i za tebe, že neví, kde to je a kudy se tam jde.

„*Je to v domě mého Otce,*“ odpovídá Ježíš, „a **CESTA**, která tam vede, jsem já sám. Nikdo nepřichází k Otci jinak než *skrze mne*.“ Jeho odchod má tedy dvojitý význam: kromě toho, že ti jde uchystat místo, ukazuje ti také jedinou a bezpečnou *cestu*, která vede k Otci. Od chvíle, kdy měla jeho lidská existence svůj počátek v panenském lůně jeho Matky, aby se narodil jako jeden z lidí, podřídil se v poslušnosti svým rodičům a představeným, žil, pracoval v potu tváře a strádal jako chudý řemeslník v opovrhované vesnici, chodil od místa k místu a dobře činil až do ono dne, kdy se vydal do rukou hříšníků, aby byl ukřižován; po celou tu dobu ti způsobem svého pozemského života ukazuje tu pravou a bezpečnou *cestu k Otci*.

Na tuto cestu se můžeš spolehnout, protože Ježíš je také **PRAVDA**. Přišel ti zjevit všechno potřebné, abys mohl pochopit, *kam máš jít*, kdo je vlastně ten *Otec*,

Kámen vyvolený a vzácný

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Abyste i vy byli, kde jsem já.

kteřý tě zve k sobě a *v jehož domě je mnoho příbytků*. Sám na sobě ti přibližuje Otcovu nekonečnou a nepostizitelnou velebnost, dokonalost a slávu tak, aby to bylo i v lidských dimenzích náležitě přesvědčivé: *Kdo vidí mne, vidí Otce*. Tvůj Pán, který se tak přizpůsobil člověku, je tedy něco mnohem víc než jiní lidé. Čím se tak odlišuje od ostatních lidských synů? Je to jeho **dobrotivá láska** ke každému člověku, která ho nutí, aby nešetřil námahy a kroků a hledal uprostřed lidské bídy, *co bylo ztraceno a co zahynulo*, a vracel lidem zdraví, radost a naději; jeho **milosrdná láska**, s jakou se ujímá hříšníků, aby je zbavil vin a satanské posedlosti; jeho **všeobětující láska**, s jakou šel vsťric potupě a mukám a *zemřel za nás, když jsme ještě byli hříšníci*. Máš příbytek u Otce, který miluje do krajnosti, takže *vlastního Syna neušetřil, ale za nás za všechny ho vydal*.⁽¹⁾

Tvá cesta do otcovského domu je tedy cestou návratu k původnímu počátku, k podobě, v jaké vyšel první z lidí z dílny Stvořitele: abys byl znovu *obrazem samého Boha, aby ses mu podobal*. Všechno to, v čem se můžeš podobat, ti zjevuje Otec na příkladu svého Syna. Jde tu však o více než nějakou nápodobu. Jde přímo o totožnost v samé podstatě bytí, o totožnost *života*. Tvůj Pán je nejen na cestě **před tebou**, on chce být **v tobě** jako tvé všechno, protože je tvůj **ŽIVOT**. Je to Život, který už vítězně překročil hranice smrti a *kteřý už neumírá*.⁽²⁾ Svou smrtí proměnil smrt na bránu do života, který už nemá hranic. Nemusíš se už *chvět úzkostí* ani tvářit v tvář smrti, která je pouze jedním krokem na cestě, kterou Pán šel před tebou k Otci a která tě vede *na připravené místo*.

Jeho láska dosáhla toho, že ti předává svůj život, který v tobě svým vlastním Tělem sytí a obnovuje, aby v tobě mohla kolovat jeho Krev. Vyvedl tě z tvé individuální osamocенosti a učinil tě částí sebe sama, údem svého Těla, *živým kamenem*

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 6,1-7

V těch dnech, když počet učedníků rostl, začali helénisté projevovat proti Hebrejům nespokojenost, že prý jejich vdovy jsou při každodenním podělování zanedbávány. Dvanáct (apoštolů) proto svolalo veškeré množství učedníků a řekli: „Nebylo by správné, abychom my zanedbávali Boží slovo a sloužili při stole. Proto, bratři, vyberte ze svého středu sedm mužů, kteří mají dobrou pověst a jsou plní Ducha a moudrosti, a my je ustanovíme pro tento úkol. My však se chceme nadále věnovat modlitbě a službě slova.“ Ten návrh se zalíbil celému shromáždění. Vyvolili tedy Štěpána, muže plného víry a Ducha Svatého, dále Filipa, Prochora, Nikanora, Timona, Parmena a Mikuláše, proselytu z Antiochie. Postavili je před apoštoly

Dokončení na str. 13

velkého duchovního chrámu. Dává a nabízí ti tak možnost spolupodílu a spoluúčasti i na tom, co je hlavním cílem jeho života a největší příčinou jeho slávy u Otce: na své *oběti Bohu příjemné*. Jestliže uvěříš a přijmeš bez výhrad tuto *cestu*, tuto *pravdu* a tento Pánův *život, jistě nebudeš zahanben*. Žije-li v tobě nezištnost sama, jak bys mohl zůstat uzavřen ve svém sobectví? Znáš vznešenější poslání než být živým svědkem Otcovy a Synovy lásky, takže ti, kdo vidí tebe, vidí Otce?

Zdá se ti, že něco takového překračuje lidské síly? Pán ti vyžádal od Otce stejného Ducha, jaký vedl každý jeho krok. S jeho životem v sobě budeš schopen *dělat skutky, které činí Ježíš, dokonce ještě větší skutky*. Tvoje víra, láska a sebeodevzdání tě uvedou do stavu, kdy už *nebudeš mluvit a nebudeš jednat sám od sebe*, ale tvé skutky bude *činit sám Otec*. Jeho největším skutkem je, že *dal svého Syna*, a největším skutkem Syna je, že *dává svůj život za mnohé*.

Připoj se tedy k Pánu, živému kameni, abys i ty byl živý kámen, svatě kněžstvo, abys z popudu Ducha přinášel oběti Bohu příjemné.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Řím 8,32; ⁽²⁾ Řím 6,9.

Svatý German

Chtěl sloužit a líbit se Bohu, nikoli člověku, i kdyby to byl sám císař. Jemu se postavil, když rozpoutal vlnu ikonoklasmu, tj. obrazoborectví. Neohroženě, odvážně, ač věděl, že může přijít trest. Ten také přišel, ale ani tehdy German neuhnul. Vytrval až do konce.

Podobně jako u jiných světců, od jejichž epochy nás dělí dlouhá staletí, neznáme ani u sv. Germana spolehlivě rok, neřku-li přesné datum, kdy přišel na svět. Má se za to, že se tak stalo někdy ve 40. letech 7. století.

Od narození měl na různých ustláno – jeho otec byl senátorem a důvěrníkem panovníkovým. Všeobecně se soudilo, že German půjde v jeho šlépějích, avšak on vykročil jinou cestou – cestou svátostného kněžství. Přesto ovšem neunikl skvělé kariéře, jež nicméně nebyla dána jeho původem, nýbrž schopnostmi a celkovou osobností.

Otcův vliv Germanovi sice svého času zajistil lukrativní postavení metropolitů v Kyziku, ale jeho současníci museli přiznávat, že je mužem na svém místě. V letech 680–681 se účastnil III. konstantinopolského koncilu, na němž byla odsouzena hereze hlásaná monothelety, kteří Spasiteli přiznávali pouze božskou vůli, tu lidskou mu upírali. Když pak v roce 712 probíhala v tomtéž městě synoda, jež měla zvrátit rozhodnutí koncilu, bojoval German za trvalou platnost koncilního učení. Činil tak nehledě na to, že herezi dosti hlasitě zastával i císař Filippikos Bardanes.

Snad i tato Germanova rozhodnost, nejen vysoce mravní život, přispěly k tomu, že jej 11. srpna 715 jmenoval nový byzantský císař Anastasios II., přívrženec pravé církevní nauky, konstantinopolským patriarchou, což bylo nejvyšší postavení, jakého mohl duchovní v Byzantské říši dosáhnout. Vyšší církevní autorita již na Východě nebyla a co se církve jako celku týče, výše stál již jen papež.

Svou službu patriarchy zahájil German nekompromisní čistkou vyznavačů monotheletismu, sveřepě setrvávajících u svého bludu navzdory koncilu i následné synodě. Jen biskupů exkomunikoval kolem stovky... Říše se však nezmitala pouze v teologických sporech, nýbrž i v politické krizi. Císař Anastasios II. byl ještě téhož roku svržen a nahrazen Theodosiem III.,

jenž však na trůnu vydržel pouhé dva roky, než byl taktéž přinucen abdikovat. Novým císařem se stal bývalý vojevůdce Konon, jenž vládl jako Leon III. Isaurský (Syrský). Nového vladaře korunoval patriarcha German. Netušil, kolik sporů s novým císařem ho čeká...

Leon III. Isaurský se totiž nechal přesvědčit některými svými rádci, zejména jistým Beserem, že uctívání svatých skrze obrazy a sochy, jakož i ostatků svatých je těžkým hříchem a že je na místě je všechny zničit, aby se tomuto „hřešení“ učinila jednou provždy přítrž. Císař, jak vidno, už zapomněl na dny, kdy Konstantinopol ohrožovala arabská vojska a German zorganizoval kající procesí městem s ikonou Panny Marie z Lyddy a s ostatky svatého Kříže na odvrácení smrtelného nebezpečí. Město tehdy bylo zkázy uchráněno...

German se jako jeden z mála vlivných mužů postavil proti ikonoklasmu a snažil se císaře přimět ke změně smýšlení. Oslovil dokonce i papeže sv. Řehoře II., aby mu z moci svého úřadu potvrdil jeho východiska, že v uctívání obrazů či relikvií svatých není nic zavrženíhodného. Svátý otec ve své odpovědi skutečně potvrdil Germanovo stanovisko, což však nechtěl císař ani propagátoři myšlenky obrazoborectví akceptovat a pokračovali v šíření tohoto bludu napříč celou říši.

Země se tak rozdělila na dva tábory – na císařově straně stanula naprostá většina biskupů a aristokracie, za Germanem stál malý zbytek pravověrných biskupů, mniši z klášterů a prostý lid. Zcela zjevně hrozilo, že se spor přetaví v občanskou válku. German se tomu snažil ze všech sil předejít, obesílal jinak smýšlející biskupy, nicméně tímto je proti sobě spíše zatvrdil.

Roku 726 došlo k velké erupci podmořského vulkánu, jehož důsledkem vznikl nový ostrov. V nábožensky zapáleném prostředí se kdekdo ptal, nakolik tím k lidem promluvil Bůh. Pro zastánce ikonoklasmu na císařském dvoře nebylo těžké přesvědčit Leona, že tento výbuch

*Svatý German (též Germán I.)
Konstantinopolský*

je výrazem Božího hněvu proti modlářství těch, kteří uctívají nedovolená vyobrazení Boha a kosti zemřelých. Císař proto nařídil odstranit ze všech chrámů ikony světců či andělů a roku 730 dokonce vydal v tomto směru závazný edikt. Rozpoutalo se bezuzdné ničení ikon a soch, zároveň i hanobení svatých relikvií. Když císař v roce 727 porazil v jedné bitvě Araby, považoval to za potvrzení shůry, že jedná v duchu pravdy.

V osobě patriarchy Germana však narazil na velmi zdatného soupeře. German rezolutně odmítl odstranit ikony z chrámu Hagia Sofia. Okamžitě se stal terčem urážek a pomluv svých protivníků, kteří ho obviňovali z heretického počínání spočívajícího v modloslužbě, vyhrožovali mu násilím atd. Snašel všechny ataky s vědomím, že hájí učení koncilu, s hlavou skloněnou – v postoji modlitby za své nepřátele. Nepovolil, ani když začaly první zatýkání, žalářování, či dokonce deportace a popravy. „Uklidni-li se to moře, hodte mě do něj jako Jonáše. Já ale v žádném případě neustoupím,“ prohlásil beze strachu jako ctihodný stařec.

Císař Leon III. Isaurský dlouho neotálel a nepoddajného patriarchu stihl trestem vyhnanství do kláštera v Choře, kde stranou ikonoklastického běsnění dožil

Výstava připomene stavitele mostů mezi Čechy a Němci

German svůj dlouhý život až do 12. května 733 (jiné údaje hovoří o roce 740).

Na konstantinopolského patriarchu nahlíželi lidé jako na nekrvavého mučedníka pro víru. Bůh potvrzoval toto přesvědčení zázraky, k nimž docházelo u jeho hrobu. Již II. nicejský koncil konaný v roce 787 o něm hovořil jako o „svatém a blahoslaveném“. V době ničení svatých relikvií byly ty jeho ukryty a v roce 1210 je vyzvedli křížáci a převezli do Francie, kde je uložili v benediktinském klášteře Bort.

Svatý German je též autorem několika spisů, zmiňme jenom *O Boží Prozřetelnosti*, *O konci života* či *O svatých synodách a herezích*. Dochovalo se i několik jeho homilií, hlavně ta na téma Panna Maria, jejímž byl velkým ctitelem.

Na závěr přinášíme dvě ukázky jeho homilií. První je věnována Matce Boží, druhá Církvi svaté:

„Copak by se mohlo stát, Nejsvětější Panno Maria, aby byly nebe i země počtény Tvou přítomností a abys poté svým odchodem ponechala lidi bez své ochrany? Ne. To nikomu nemůže ani přijít na mysl. Když jsi Ty žila na zemi, nebyla Ti cizí skutečnost nebe, a ani poté, co jsi tento svět opustila, neztratila duchovní spojení s lidmi. [...] Vůbec jsi neopustila ty, jimž jsi přislíbila spásu. Tvůj duch totiž žije navěky a Tvé tělo nedoznalo porušení v hrobě. Ty jsi, Matko, blízká všem a o všechny pečuješ, a ačkoliv Tě nemůžeme vidět očima, přesto víme, Nejsvětější, že žiješ mezi námi a jsi přítomna všemožnými způsoby. Ty, Maria, jak je známo, se zjevuješ v kráse. Tvé panenské tělo je celé svaté, celé čisté, je celé Božím příbytkem, proto je nemožné [...], aby se Tvé tělo, jež bylo hodno nosit Boha, rozpadlo v prach.“

„Církev je chrámem Božím, posvátným místem, domem modlitby, shromážděním lidu, tělem Kristovým. Je nebem na zemi, kde nadpřirozený Bůh sídlí jako ve vlastním domě, kde se prochází, ale který je také stopou ukřižování, hrobu a zmrtyvýchvstání. [...] Církev je domem Božím, ve kterém se přináší oživující tajemná oběť, současně však i nejintimnější částí chrámu a svatou jeskyní. V jejím lůně se totiž nacházejí hrob i stůl, pokrm pro duše i záruka života. Nacházejí se v něm převzácné perly, jimiž jsou božská dogmata učení daného přímo Pánem jeho učedníkům.“

Výstava nazvaná „I když mě pravda zničí... Pater Richard Henkes – stavitel mostů mezi Čechy a Němci“ je ke zhlédnutí od 5. do 31. května 2023 v Praze ve františkánském klášteře u Panny Marie Sněžné na Jungmannově náměstí (vchod z Františkánské zahrady).

Záštitu nad výstavou převzali předšedové české a německé biskupské konference, pražský arcibiskup Jan Graubner a limburský biskup Dr. Georg Bätzing, spolu s německým velvyslancem v Praze Andreasem Künnem. Výstava se skládá z velkoformátových scén několikrát oceněného grafického dokumentu ilustrátorské skupiny *Drushba Pankow* o životním příběhu pallotinského kněze Richarda Henkese, který zemřel v únoru 1945 v Dachau a v roce 2019 byl vyhlášen za blahoslaveného. Výstava bude poprvé prezentována v češtině s doprovodným česko-německým multimediálním průvodcem, který nabídne řadu rozšiřujících informací ve formě videí, nahrávek a textových dokumentů, jako jsou dopisy a dobová svědectví.

Na příkladu postoje pallotinského kněze Richarda Henkese se návštěvníci budou moci seznámit s křesťanským odbojem za nacismu. Richard Henkes vydal svými odvážnými kázáními a svým neohroženým jednáním svědectví pravdě. „V koncentračním táboře Dachau se stal svědkem lásky k bližnímu a zastáncem důstojnosti každého člověka – bez rozdílu původu, rasy, pohlaví nebo náboženství,“ zdůrazňuje dr. Tomáš C. Havel z Jihočeské univerzity. Staral se o české spoluvězně, až se sám nakazil skvrnitým tyfem. Jako německý kněz při-

tom působil v dnešním Slezsku a už v době před válkou se zasazoval o dobré vztahy mezi Němci a Čechy, především ve svém působišti na Hlučínsku. V Dachau se seznámil a sprátelil také s pozdějším pražským arcibiskupem a kardinálem Josefem Beranem a díky němu si Henkes mohl dál prohlubovat své znalosti češtiny. Věřil totiž, že se po válce vrátí do farností, kde působil, bude moci posloužit smíření mezi slezským a německým obyvatelstvem. Martin W. Ramb z biskupství v Limburgu shrnuje význam výstavy a divadelního představení pro naši současnost takto: „Richard Henkes může být velkým vzorem i dnes – pro svůj přímý postoj a žitý étos lidskosti, kdy zůstal i přes vlastní ohrožení věrný pravdě. Nechtěl být hrdinou, ale zachoval si i v těžkých chvílích kritický a nezkrasovaný pohled na realitu. Takto žitý a dosvědčovaný mravní postoj měl své důsledky („I když mě pravda zničí.“). Poukazovat na tyto souvislosti má smysl nejen pro dospívající generaci. Vzhledem ke svému původu (Westerwald) a oblasti působení (Česká republika) může být otec Henkes dodnes chápán i jako stavitel mostů česko-německého přátelství a mírové Evropy.“

Zdroj: www.cirkev.cz
(Redakčně zkráceno a upraveno)

Poznámka redakce: Pallotini – společnost založil Vincenc Palloti (Řím 1835, potvrzena 1904). Poslání: misijní práce, výpomoc při výkonu duchovní správy.

BÝT SAMA SEBOU

Brněnské Centrum naděje a pomoci připravuje od 17. 7. do 21. 7. 2023 kurz **BÝT SAMA SEBOU**.

Tento velmi oblíbený týdenní kurz je určený **pro dívky ve věku 12–18 let**.

V kurzu se s dívkami zaměřujeme především na témata, která bývají někdy pro rodiče v komunikaci s dospívajícími náročná. Věnujeme se tématům zaměřeným i na otázky, jak zodpovědně přistupovat k sexualitě, otázkám rozvoje osobnosti a jak budovat dobré vztahy. Nechybí však ani odlehčující témata módy a kosmetiky. To vše předáváme zábavnou a interaktivní formou. Dívky mohou během kurzu zjistit své přednosti a talenty. Objeví také oblasti, ve kterých mohou své schopnosti posunout k lepšímu. Pro rodiče může být důležité, že etické hodnoty jsou předkládány v souladu s křesťanskými principy.

Naším přáním a motivací kurzu je, aby dívky získaly podněty, které jim pomohou například v komunikaci s rodiči a vrstevníky právě ve složitém období dospívání.

Pokud by Vás kurz zaujal, přihlášky a více informací nejdete na našich stránkách www.cenap.cz v sekci kurzy pro náctileté. Zde je též nabídka jednorázového motivačního setkání pro dospívající „Jsem jedinečná“.

Pokud by Vás zajímala jakákoli jiná problematika, které se věnujeme a se kterou bychom Vám nebo Vaším blízkým mohli pomoci, neváhejte se na nás obrátit. Jsme tu i pro Vás!

Povolání k apoštolátu

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

nemocným: uzavírá se do sebe, stává se sebestředným, chřadne. Bez apoštolské horlivosti víra chřadne. Misie je naopak kyslíkem křesťanského života: oživuje ho a očisťuje. Vydejme se tedy na cestu znovuobjevení evangelizačního nadšení, vycházejme z Písma a učení církve a čerpejme apoštolskou horlivost z jejich zdrojů. Pak se obrátíme k některým živým pramenům, k některým svědkům, kteří v církvi roznítili vášně pro evangelium, aby nám pomohli znovu roznítit oheň, který v nás chce Duch Svatý stále rozněcovat.

A dnes bych chtěl začít poněkud symbolickou evangelijní epizodou, kterou jsme slyšeli: povoláním apoštola Matouše, a on sám o něm vypráví ve svém evangeliu v úryvku, který jsme slyšeli (srov. Mt 9,9-13).

Vše začíná u Ježíše, který „vidí“ - jak říká text - „člověka“. Málodko viděl Matouše takového, jaký byl: znali ho jako toho, kdo „seděl v celnici“ (v. 9). Ve skutečnosti byl výběřčím daní: vybíral daně pro římskou říši, která okupovala Palestinu. Jinými slovy, byl to kolaborant, zrádce lidu. Můžeme si představit, jak jím lidé opovrhovali: byl to „celník“, tak se mu říkalo. V Ježíšových očích je však Matouš člověkem se svými nesnáze i velikostí. Všimněte si tohoto: Ježíš se nezastavuje u vlastností, Ježíš vždy hledá podstatné jméno. „Tento je hříšník, tento je takový a takový...“ - to jsou přívlastky: Ježíš jde k osobě, k srdci, toto je osoba, toto je muž, toto je žena; Ježíš jde k podstatě, k podstatnému jménu, nikdy k přídavnému jménu, zapomeňte na přídavná jména. A zatímco mezi Matoušem a jeho lidem je odstup - protože viděli přívlastek „celník“ -, Ježíš se mu přibližuje, protože každý člověk je Bohem milován: „I tento ubožák?“ Ano, dokonce i pro tohoto ubožáka přišel - evangelium říká: „Přišel jsem pro hříšníky, ne pro spravedlivé.“ Tento krásný Ježíšův pohled, který vidí druhého, ať je to kdokoli, jako příjemce lásky, je počátkem evangelizačního nadšení. Vše začíná tímto pohledem, kterému se učíme od Ježíše.

Můžeme si položit otázku: Jak se díváme na druhé? Jak často vidíme jejich chyby, a ne jejich potřeby; jak často označujeme

lidi podle toho, co dělají nebo co si myslí! I jako křesťané si říkáme: Je náš, nebo není náš? To není Ježíšův pohled: vždy se na každého dívá s milosrdenstvím, dokonce se zalíbením. A křesťané jsou povoláni k tomu, aby si počínali jako Kristus a dívali se jako on, zejména na takzvané „vzdálené“. Matoušovo vyprávění o povolání končí Ježíšovými slovy: „Nepřišel jsem povolat spravedlivé, ale hříšníky.“ (v. 13) A pokud se každý z nás cítí spravedlivý, Ježíš je daleko - přichází však blízko k našim omezením a trápením, aby nás uzdravil.

Vše tedy začíná Ježíšovým „viděl člověka“, Matouše. Následuje druhý krok - pohyb. Nejprve pohled, Ježíš viděl, pak druhý úsek, pohyb. Matouš seděl u celní přepážky a Ježíš mu řekl: „Pojď za mnou.“ - „Vstal a šel za ním.“ (v. 9) Všimněme si, že text zdůrazňuje, že „vstal“. Proč je tento detail tak důležitý? V těch dobách měl totiž ten, kdo seděl, moc nad ostatními, kteří stáli před ním, aby ho poslouchali nebo, jako v tomto případě, aby zaplatili daň. Ten, kdo seděl, měl zkrátka moc. První věc, kterou Ježíš dělá, je, že Matouše odpoutává od moci: z místa, kde sedí, aby přijímal druhé, dává ho do pohybu směrem k druhým, ne aby vybral daň, ale aby šel k druhým; Ježíš ho nutí opustit pozici nadřazenosti, aby ho postavil na roveň jeho bratřím a otevřel mu obzory služby. To je to, co dělá Kristus, a to je pro křesťany zásadní: Sedíme my, Ježíšovi učedníci, my, církve, a čekáme, až lidé přijdou, nebo se umíme zvednout, vydat se s druhými na cestu, hledat druhé? Říkat: „Ale ať přijdou, já jsem tady, ať přijdou,“ není křesťanský postoj. Ne, jděte a hledejte je, udělejte první krok.

Pohled - Ježíš viděl -, pohyb - vstává - a za třetí cíl. Kam půjde Matouš poté, co vstal a následoval Ježíše? Mohli bychom si představit, že poté, co Mistr změnil jeho život, povede ho k novým setkáním, k novým duchovním zkušenostem. Ne, nebo alespoň ne hned. Ježíš nejprve jde do jeho domu; tam pro něj Matouš připraví „velkou hostinu“, které se „účastní velký zástup celníků“ (Lk 5,29), tedy lidí jemu podobných. Matouš se vrací do svého prostředí, ale vrací se tam změněný a s Je-

žíšem. Jeho apoštolská horlivost nezačíná na novém, čistém, ideálním místě, daleko, ale začíná tam, kde žije, u lidí, které zná. Zde je poselství pro nás: nemusíme čekat, až budeme dokonalí a urazíme dlouhou cestu za Ježíšem, abychom o něm mohli svědčit; naše hlásání začíná dnes, tam, kde žijeme. A nezačíná to tím, že se budeme snažit přesvědčit druhé, ale tím, že budeme každý den svědčit o kráse Lásky, která na nás pohlédla a pozvedla nás, a bude to tato krása, sdělování této krásy, která přesvědčí lidi, ne sdílením nás, ale samotného Krista. Jsme ti, kdo hlásají Krista, nehlásáme sebe, ani politickou stranu, ani ideologii, ne: hlásáme Ježíše. Musíme lidem zprostředkovat kontakt s Ježíšem, aniž bychom je přesvědčovali - spíše nechme jeho, aby přesvědčoval. Ve skutečnosti, jak nás poučil papež Benedikt XVI., „církve neproselytizuje. Rozvíjí se spíše přitažlivostí.“ (*Homilie při zahajovací mši 5. generální konference latinskoamerického a karibského episkopátu*, Aparecida, 13. května 2007) Nezapomínejte na toto: Když vidíte křesťany, kteří vás proselytizují, kteří vám sestavují seznam lidí, kteří mají přijít... to nejsou křesťané, jsou to pohané převlečení za křesťany, ale jejich srdce je pohanské. Církve neroste proselytismem, ale přitažlivostí. Jednou si vzpomínám, že z nemocnice v Buenos Aires odešly řeholnice, které tam pracovaly, protože jich bylo málo a nemohly už nemocnici vést, a přijela komunita řeholnic z Koreje, řekněme třeba v pondělí, už si nepamatují den. Převzaly dům pro řeholnice v nemocnici a v úterý přišly navštívit nemocné v nemocnici, ale neuměly ani slovo španělsky, mluvily jen korejsky - a nemocní byli šťastní, protože to komentovali: „Dobré jsou ty sestry, bravo, bravo.“ - Ale co vám řekla ta sestra? „Nic, ale svým pohledem ke mně promlouvala, sdělovala mi Ježíše.“ Ne aby sdělovaly samy sebe, ale aby svým pohledem, svými gesty sdělovaly Ježíše. To je přitažlivost, opak proselytismu.

Toto přitažlivé, radostné svědectví je cílem, k němuž nás Ježíš vede svým pohledem lásky a pohybem, který jeho Duch vzbuzuje v srdci. A my můžeme přemýšlet o tom, zda se náš pohled podobá pohledu Ježíše, aby lidi přitahoval a přiváděl je blíž k církvi. Zamysleme se nad tím.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs
(Redakčně upraveno)

Portugalsko - země Panny Marie

Dne 13. května oslavíme Pannu Marii Fatimskou, již 106. výročí jejího prvního zjevení v portugalské Fatimě. Svátý Jan Pavel II. napsal o jubilejním roku 2000: „Každé jubileum v církevní historii je připravováno Boží prozřetelností, a to se týká také velkého jubilea roku 2000.“⁽¹⁾ Něco obdobného můžeme také říct o zjevení ve Fatimě v roce 1917: Boží prozřetelnost, která vše řídí, nemohla nepřipravit tak významnou událost v dějinách Církve a světa. Je zde tak to, co už od raného středověku připravovalo Fatimu přímo – u toho se zastavíme v následujícím článku –, ale za prozřetelnostní přípravu můžeme považovat i skutečnost, že k tomuto zjevení došlo právě v Portugalsku, které je po právu nazýváno „zemí Panny Marie“. Podívejme se tedy nyní na portugalské dějiny ze zorného úhlu Panny Marie.⁽²⁾

Panna Maria, patronka Portugalska před Saracény

Prvním portugalským králem byl Alfons I. (1109–1185), spíše známý jako Alfons Henriques a nazývaný Dobyvatel: byl portugalským vévodou v letech 1128–1139 a prvním portugalským králem od roku 1139 do své smrti v roce 1185. Píše se o něm, že „přijal již s krví a pil s mateřským mlékem úctu k Panně Marii“⁽³⁾, neboť jeho matka Tereza Kastilská (1080–1130) byla velmi oddána nejsvětější Panně a podle zbožné tradice on byl jako dítě Pannou Marií zázračně uzdraven. Byl to tak již tento král, který vyhlásil Matku Boží za hlavní patronku (*Padroeira*) dynastie a národa, a to v dokumentu, který byl dne 28. dubna 1142 sepsán v katedrále v Lamegu. Učinil tak v souvislosti s vítězstvím v bitvě u obce Ourique (dnes neidentifikovatelné) o svátku sv. apoštola Jakuba dne 25. července 1139, což byla rozhodující událost v reconquistě Portugalska z rukou Saracénů, kteří je po čtyři století okupovali.⁽⁴⁾ Portugalsko se tím stalo „zemí Panny Marie“.

S postavou Alfonse I. je také spojeno založení cisterciáckého kláštera Panny Marie v Alcobaça, který se nachází v blízkosti Fatimy. Když se král připravoval na obtížné dobytí města Santaremu z rukou

muslimů, učinil slib, že tento klášter postaví. Po vítězství v roce 1147 svůj slib splnil a on sám dne 2. února 1153, o svátku Očišťování Panny Marie, položil jeho základní kámen. Klášter byl založen z cisterciáckého opatství v Clairvaux a jednalo se o jeho poslední fundaci před smrtí sv. Bernarda (1090–1153), k níž došlo o několik měsíců později, dne 20. srpna 1153. Nástupci Alfonse I. na královském trůnu v díle pokračovali a klášter byl dokončen a vysvěcen v roce 1252.⁽⁵⁾

Mariánské svatyně v Batalze a Vila Viçosa

Po završení reconquisty muselo Portugalsko hájit svou samostatnost vůči sousednímu Španělsku. Důležitým portugalským vítězstvím nad Španěly bylo dosaženo v bitvě u Aljubarroty – opět ne vzdálené od Fatimy – dne 14. srpna 1385. V předvečer bitvy, dne 13. srpna, don Nuno Álvares Pereira (1360–1431), vojévůdce krále Jana I. Dobrého (1357–1433; vládl v letech 1384/1385–1433), národní hrdina a světec,⁽⁶⁾ vzýval Bohorodičku o pomoc, a samotný král slíbil postavit klášter k její cti. Je to první třináctý den v měsíci spojený s veřejným uctíváním Panny Marie. Když Portugalci dosáhli vítězství, kte-

ré potom papež Bonifác IX. ve své bule z února 1391 zhodnotil jako zázračné,⁽⁷⁾ král svůj slib splnil a nechal postavit nádherný kostel Panny Marie *da Vitória* („od vítězství“), neboli *da Batalha* („od bitvy“), s přilehlým dominikánským kláštelem. Se stavbou se počalo hned v roce 1386 a pokračovalo se v ní až do roku 1517. Je důležité poznamenat, že zdejší dominikánský klášter se stal místem, odkud se šířila modlitba růžence, která se poté v Portugalsku velmi zakořenila.

S králem Janem I., respektive s jeho manželkou, královnou Filipou z Lancasteru (1360–1415), jsou také spojeny počátky úcty k Neposkvrněnému početí Panny Marie v Portugalsku. Když se Filipa, členka anglické královské rodiny, dne 2. února 1387 provdala za krále Jana I., přenesla z rodné Anglie do své nové vlasti úctu k Neposkvrněnému početí, která byla v její rodné zemi již rozvinutá. S velkou pravděpodobností byl pod jejím patronátem postaven kostel Panny Marie od Početí (*Nossa Senhora da Conceição*) ve Vila Viçosa, který později, jak ještě uvidíme, sehraje důležitou úlohu v dějinách Portugalska.

Námořní velmoc pod ochranou Panny Marie Betlémské

Když na přelomu 15. a 16. století portugalští mořeplavci a misionáři šířili moc Portugalska – a tím i jméno Ježíšovo a Mariino – do různých světových stran, byla jejich výchozím bodem kaplička Panny Marie Betlémské na pláži Restelo u Lisabonu. Nechal ji v roce 1452 postavit princ Jindřich Mořeplavec (1394–1460), čtvrtý syn výše jmenovaného portugalského krále Jana I., velký organizátor námořních objevitelských cest a vroucí ctitel Matky Boží. Před sochou Panny Marie v této kapli se modlili a zúčastňovali mše svaté Vasco da Gama (1469–1524) a další významní portugalští mořeplavci.

Ještě je dobré poznamenat, že Jindřich Mořeplavec byl velmistrem Kristova řádu, v němž byl v Portugalsku v roce 1319 přetransformován řád templářů, zrušený papežem. Hlavní sídlo tohoto řádu se nacházelo v Tomaru, nepříliš vzdáleném od

Fatimy. V blízkosti Fatimy se tak nacházejí tři kláštery, tak významné pro Portugalsko: vedle Tomaru se jedná o již zmiňované kláštery Alcobaça a Batalha.⁽⁸⁾

Kaple Panny Marie Betlémské byla později nahrazena monumentálním jeronymitským klášteřem. Začal ho stavět portugalský král Manuel I. Veliký (1469–1521; vládl v letech 1495–1521) jako výraz díků za šťastnou výpravu Vasca de Gama, který v roce 1498 našel cestu do Indie po moři, a jako potvrzení vyhlášení Panny Marie za patronku Portugalska. Základní kámen kláštera byl položen dne 6. ledna 1501 a jeho stavba byla dokončena v roce 1544. Je to nádherná, monumentální stavba postavená v portugalském pozdně gotickém stylu, velmi zdobným, který je podle krále Manuela nazýván manuelským stylem.

„Země Neposkvrněné“

Od roku 1580 bylo Portugalsko spojeno personální unií se Španělskem a španělské habsburšské králové byli zároveň králi portugalskými. Dne 1. prosince 1640 se podařilo obnovit portugalskou samostatnost a jako nový portugalský král byl prohlášen vévoda z Bragançy, jenž přijal jméno Jan IV. (1604–1656). Španělsko se s tím však nesmířilo a válka mezi oběma zeměmi se protáhla na 28 let. Mezi tím král dne 6. prosince 1644 nařídil, aby všechna města a vesnice království přijaly jako svou patronku Pannu Marii od Neposkvrněného početí. Později Jan IV. podnítil parlament, aby ji vyhlásil za pa-

tronku království i všech portugalských zámořských území, a přísahal bránit i za cenu vlastního života pravdu o jejím Neposkvrněném početí. Sám to dne 25. března 1646 stvrdil slavnostní přísahou a svým dekretem. Odkazoval se při tom na výše uvedenou svatyni Panny Marie od Početí ve Vila Viçosa – sám se ve vévodském paláci v této obci narodil – jako na první kostel Neposkvrněného početí v Portugalsku. K přísaze krále a parlamentu se v roce 1654 připojila nejvýznamnější portugalská univerzita v Coimbre.

Vše bylo nakonec dne 8. května 1671, již po smrti krále Jana IV., zpečetěno brevem *Eximia dilectissimi* papeže Klementa X., kterým tento papež rozhodnutí krále potvrdil.⁽⁹⁾ „Země Panny Marie“ se tak stala „zemí Neposkvrněné“ a portugalské králové přestali nosit na hlavě královskou korunu, a to dokonce v den samotného korunování, aby tím vyjádřili, že skutečnou královnou Portugalska je Panna Maria.

Úpadek Portugalska a svatyně v Sameiro

Avšak od 18. století začal „zemí Neposkvrněné“ poskvrňovat neblahý vliv osvícenství, zednářství a antiklerikalismu, jehož nejvýraznějším zosobněním se stal markýz Pombal (celým jménem Sebastião José de Carvalho e Melo, hrabě z Oeiras, 1699–1782),⁽¹⁰⁾ ministr krále Josefa I. (1714–1777; vládl v letech 1750–1777) a v době jeho královské vlády de facto absolutní vládce Portugalska. V podobném duchu jednal v 19. století

zednářský ministr Joaquim António de Aguiar (1792–1884), který v roce 1834 zrušil v Portugalsku všechny mužské řeholní řády a zabavil jejich majetek a v letech 1834–1841 přerušil diplomatické vztahy Portugalska se Svatým stolcem.

Světlem v těchto temnotách byly nadšené oslavy, s jakými Portugalsko přijalo vyhlášení dogmatu o Neposkvrněném početí Panny Marie bl. Piem IX. dne 8. prosince 1854 a jimž se tehdejší liberální vláda bála zabránit. Plodem těchto oslav se stala svatyně Neposkvrněného početí na vrchu Sameiro v blízkosti města Bragy, „portugalského Říma“, jejíž první kámen byl položen dne 14. června 1863 a která byla vysvěcena dne 29. srpna 1869. Když byla v roce 1883 z neznámých důvodů, které nevylučují možnost atentátu, zničena, přistoupilo se ke stavbě nového chrámu, který byl inaugurován dne 9. května 1886. Ale i tento kostel byl nahrazen novou svatyní, tentokrát z důvodu nedostatečné velikosti stavby. Základní kámen současné monumentální baziliky byl položen dne 31. srpna 1890 a stavba byla dokončena v roce 1953. Socha Neposkvrněné ve svatyni byla vytesána italským sochařem Eugeniem Maccagnanim (1852–1930) a dne 22. prosince 1876 posvěcena v Římě bl. papežem Piem IX.

Ti, kdo portugalskou monarchii zavedli na scesti, se od ní nakonec odvrátili: Dne 1. února 1908 byl zastřelen atentáčníky král Karel I. (nar. 1863)⁽¹¹⁾ i s následníkem trůnu Ludvíkem Filipem. Novým portugalským králem se stal Manuel II. (1889–1932), Karlův druhorozený syn, slabý k udržení moci. Dne 5. října 1910 bylo Portugalsko vyhlášeno republikou.

Následující léta patří k nejtemnějším stránkám portugalských dějin: V letech 1910–1926 se v Portugalsku vystřídalo 8 prezidentů a 44 ministerských předsedů, došlo zde k 24 vzpourám a povstáním, bylo vyhlášeno 158 generálních stávek a v ulicích měst vybuchlo 325 bomb.⁽¹²⁾ V zemi tak vládla anarchie, chudoba a velký útlak Církve. Dne 20. dubna 1911 byl promulgován zákon odluky státu od Církve. V témže roce se sešel v Lisabonu volnomyšlenkářský kongres, na němž autor tohoto zákona, ministr Alfonso Costa (1871–1937), vyhlásil: „Díky tomuto zákonu bude v Portugalsku během dvou generací zcela odstraněn katolicismus.“

Svatyně Panny Marie Fatimské je jednou z největších mariánských svatyní na světě

Fatima obnovuje zemi a Církev

Církev, i když zahnaná do kouta, se bránila: vyhlásila „křížovou výpravu“ růžence, která byla tak úspěšná, že v květnu 1916 byly lisabonské kostely plné modlících se lidí. Skutečně zlomovým se pak stalo zjevení Panny Marie ve Fatimě v roce 1917: Již v roce 1918 ustalo nejhorší pronásledování Církve. Dne 28. května 1926, kdy se v městě Braze končil triumfální mariánský kongres, začalo v témže městě vojenské povstání pod vedením generála Manuela de Oliveira Gomes da Costa (1863–1929), vedoucí k politické stabilitě země: k postupnému nastolení řádu, ekonomickému rozvoji a obnovení přátelských vztahů mezi státem a Církví. Avšak hlavním plodem Fatimy se stalo velké obnovení katolické víry a obroda náboženského života, což se také projevilo nebyvalým vzrůstem duchovních povolání.

Když ctih. Pius XII. ve svém rozhlasovém poselství *Benedicite Deum coeli*, kterým se dne 31. října 1942 u příležitosti 25. výročí zjevení obrátil na velké zástupy poutníků ve Fatimě,⁽¹³⁾ hodnotil tento úpadek a znovuzrození Portugalska, řekl významně: „V tragické hodině temnoty a zmatku, kdy se zdálo, že se loď portugalského státu, která ztratila směr svých nejslavnějších tradic a byla zmitána protikřesťanskou a protinárodní bouří, řítí vstříc jistému ztroskotání [...], zasáhlo milosrdně [...] nebe, z temnoty zazářilo světlo, z chaosu povstal řád, bouře se uklidnila a Portugalsko mohlo najít a obnovit ztracenou niť svých nejkrásnějších tradic [...]“⁽¹⁴⁾

Dne 13. května 1931 zasvětili portugalští biskupové svou zemi Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Obdobně jednali o několik let později, když pociťovali komunistické nebezpečí ze sousedního Španělska, a v roce 1936 dali slib, že pokud Portugalsko bude uchráněno od rudého nebezpečí, budou dne 13. května 1938 putovat do Fatimy. Tento slib pak skutečně splnili, putovali sem spolu s půl miliónem poutníků, děkovali Panně Marii Fatimské a obnovili zasvěcení Portugalska jejímu Neposkvrněnému Srdci. Podle svědectví sestry Lucie, fatimské vizionářky, která „v tom všem měla prs-

ty“, zachránilo toto zasvěcení Portugalsko nejenom před zvěrstvy komunismu, zatímco vedle ve Španělsku řádila naplno, ale také a především před hrůzami II. světové války.

Biskupové přistoupili k zasvěcení Portugalska Neposkvrněnému Srdci Panny Marie opakovaně později, a to zvláště dne 13. května 1975, kdy toto zasvěcení zažehnilo reálné nebezpečí komunismu, hrozící po tzv. Karafiátové revoluci v roce 1974.⁽¹⁵⁾

Současná situace Portugalska není ideální, protože i ono se otevírá tomu, co sv. Jan Pavel II. označil za „kulturu smrti“,⁽¹⁶⁾ zvláště potratu. Sestra Lucie v jednom soukromém rozhovoru řekla: „Jestliže Portugalsko neschválí potrat, je spaseno; jestliže ho však naopak schválí, bude muset mnoho trpět. Za osobní hřích platí osoba, která je za něj zodpovědná, ale za hřích národa platí všechen lid. Neboť vládcí, kteří promulgují zlé zákony, to činí ve jménu lidu, který je zvolil.“⁽¹⁷⁾ Je tedy třeba se modlit spolu s lisabonským patriarchou Manuelem Gonçalvesem Cezejeirom: „Růžencová Královno z Fatimy, oroduj za nás! Učiň, aby Portugalsko bylo skutečně »zemí Panny Marie«!“⁽¹⁸⁾

Poznámky:

- (1) «Apoštolský list *Tertio millennio adveniente* o přípravě na jubilejní rok 2000» (10. 11. 1994), č. 17. *Acta Apostolicae Sedis* [= *AAS*], 87 (1995), s. 15 (čes. vyd.: Přel. Irena Zachová. Praha: Zvon, 1995, s. 23).
- (2) Srov. José de Oliveira Dias: «Notre Dame dans la Piété populaire portugaise». In: Hubert du Manoir (ed.): *Maria: Études sur la Sainte Vierge*. Tome IV. Paris: Beauchesne, 1956, s. 611–642; Michel de la Sainte Trinité: *Toute la vérité sur Fatima 1: La science et les faits*. 6. éd. Saint-Parres-lès-Vaudes: Renaissance catholique, 1984, «Le Portugal, „Terre de Sainte Marie“», s. 105–114; Philippe Legrand: «Un grand miracle de Fatima: Le renouveau spirituel et politique du Portugal». *Le Sel de la terre*, č. 53 (2005), s. 309–331; Casimir Barthas: *La Virgen de Fátima*. 13. ed. Madrid: Rialp, 2009, «I. Portugal y Fátima», s. 25–31, «XX. Fátima y los destinos de Portugal», s. 308–316; Francisco José Senra Coelho: *Nossa Senhora e a história de Portugal: Alianças com Santa Maria*. 2. ed. Lisboa: Paulus, 2017; Vincenzo Sansonetti: *Inchiesta su Fatima*. Milano: Mondadori, 2017, «I. Perché in Portogallo», s. 9–23. Srov. také dějiny Portugalska v češtině: Simona Binková: *Portugalsko*. Praha: Libri, 2004; Jan Klíma: *Dějiny Portugalska*.

Praha: Nakladatelství Lidové noviny, 2007. Týž: *Dějiny Portugalska v datech*. Praha: Libri, 2007.

- (3) F. J. S. Coelho: *Nossa Senhora e a história de Portugal*, s. 18: „[...] recebeu com o sangue e bebeu com o leite materno a devoção a Nossa Senhora.“
- (4) Srov. také knihu *Dobytí Lisabonu a reconquista Portugalska*. Edd. Simona Binková a Marie Havlíková. Přel. Pavel Zavadil a Magdalena Moravová. Praha: Argo, 2008 (Memoria mediae aevi, 2). Jedná se o komentovaný překlad zásadních pramenů k reconquistě Portugalska.
- (5) Srov. také Jean-François Leroux-Dhuys: *Cistercian Abbeys: History and Architecture*. Köln: Könenmann, 1998, «Alcobaça», s. 142–149.
- (6) Po ovdovění dožil jako řeholník v karmelitánském klášteře. Byl svatořečen papežem Benediktem XVI. v roce 2009.
- (7) Srov. J. de O. Dias: «Notre Dame dans la Piété...», s. 615.
- (8) Žel, všechny tři jsou jako kláštery zrušeny.
- (9) Pozdní datum tohoto papežského potvrzení je dáno tím, že Svatý stolec na nátlak královského dvoru v Madridu dlouho váhal s oficiálním uznáním Portugalska a učinil tak až v roce 1669.
- (10) Markýzem z Pombalu se stal v roce 1769.
- (11) Je proto zvaný Mučedník.
- (12) Srov. J. Klíma: *Dějiny Portugalska v datech*, s. 470.
- (13) Srov. *AAS*, 34 (1942), s. 313–319.
- (14) Tamtéž, s. 314: „Numa hora trágica de trevas e desvairemento, quando a nau do Estado Português, perdido o rumo das suas mais gloriosas tradições, desgarrada pela tormenta anticristã e antinacional, parecia correr a seguro naufrágio [...], o céu [...] interveio piedoso, e das trevas brilhou a luz, do caos surgiu a ordem, a tempestade amainou em bonança, e Portugal pôde encontrar e reatar o perdido fio das suas mais belas tradições [...]“
- (15) Texty všech zasvěcení jsou otištěny in: F. J. S. Coelho: *Nossa Senhora e a história de Portugal*, s. 97–132.
- (16) Srov. zvláště jeho encykliku *Evangelium vitae* o životě, který je nedotknutelné dobro (25. 3. 1995). *AAS*, 87 (1995), s. 401–522 (čes. vyd.: Přel. Markéta Koronthálová. Praha: Zvon, 1995).
- (17) Cit. in: Carmelo de Coimbra: *Um caminho sob o olhar de Maria: Biografia da Irmã Maria Lúcia de Jesus e do Coração Imaculado*, O. C. D. 2. ed. Marco de Canaveses: Edições Carmelo, 2017, s. 68.
- (18) Zasvěcení Portugalska Neposkvrněnému Srdci Panny Marie v Lisabonu dne 31. října 1942: „Senhora do Rosário de Fátima, rogai pro nós! Alcançai que Portugal seja verdadeiramente a «Terra de Santa Maria»!“ In: F. J. S. Coelho: *Nossa Senhora e a história de Portugal*, s. 106.

Patronka prvokomunikantů

Papež Pius X. (1903–1914) prohlásil bl. Imeldu Lambertini za patronku dětí poprvé přistupujících ke svatému přijímání. Její příběh se může zdát neuvěřitelný, ale když čtete, co ve své dětské touze po sjednocení s eucharistickým Pánem krátce před smrtí řekla, pak nás to nepřekvapí: „Nedokážu pochopit, jak je možné přijmout Ježíše a nezemřít radostí a štěstím!“

Podle tradice se Imelda narodila kolem roku 1321 hraběti Eganovi Lambertinimu a jeho druhé manželce Castore Galluziové v Bologni. Zkušený hagiograf, církevní právník a historik papež Benedikt XVI. ve svém díle *O blahorečení a svatořečení služebníků Božích* probral tento fakt jako historickou skutečnost. Říká se o ní, že byla velmi šlechetná a krásné dítě. Především však měla nanejvýš vnímavé a otevřené srdce pro Boží svět. Když poprvé slyšela o Boží přítomnosti v Nejsvětější svátosti, v jejím nitru se probudila velká touha, aby mohla být co nejbliže Božskému Dítěti a aby ho mohla přijmout tak jako sestry dominikánky, které ji vyučovaly.

Pro teology z období 14. století bylo něco takového zcela nepředstavitelné. K přijetí Krista, nekonečné Boží majestátnosti ve svaté Hostii, byla podle tehdejších názorů potřebná nejen pečlivá příprava, ale rovněž splněná podmínka dosažení určitého věku, který předpokládal náležitě uvědomění si velikosti tohoto dění. Bylo přímo nemyslitelné připustit ke svatému přijímání dítě, které by – jak to papež Pius X. ustanovil ve svém dekretu o brzkém prvním svatém přijímání – splnilo jen jednu podmínku: touhu přijmout Pána Ježíše a poznat odlišnost mezi obyčejným chlebem a eucharistickým Pánem. Avšak tehdejší vzdělance poučil sám Pán Bůh.

Imelda přišla jako desetiletá na výchovu do dominikánského kláštera ve Valdo-pietre na předměstí Bologne. Když viděla sestry přijmout Eucharistii, i v jejím srdci rostla touha po přijetí Pána Ježíše. Žel, přijmout ho ještě nemohla. Byla to pro ni velká bolest. Vyplnilo se jí však jiné přání, které nosila ve svém srdci. Dostala povolení, s výslovným souhlasem rodičů, zasvětit svůj život zcela Bohu a stát se dominikánkou. Dnes se nám to může zdát příliš brzy, ale na tehdejší dobu bylo takovéto rozhodnutí naprosto běžné. Děvčata ze šlechtických rodin se často již jako dvanáctiletá vdávala.

Potom se událo něco nádherného. Profesor Ferdinand Holböck popisuje událost z 12. května 1333, z vigilie svátku Nanebevstoupení Páně: „V dominikánském klášteře bylo opět společné svaté přijímání sester. Pouze Imelda zůstala při rozdávání Eucharistie sama v lavici. Snažila se v sobě potlačit velkou touhu a přinesla hrdinskou oběť: »Pane, nejsem hodna!« A když pokračovala v modlitbě: »Ale řekni jen slovo, a má duše bude

sestra po mši svaté k Imeldě přistoupila a dotkla se jí, dokonce s ní také zatřásla, neprobrala ji. Její duše byla již v nebi. Ježíš si ji vzal k sobě, aby její touhu po něm už navždy naplnil.

Tato výjimečná milost – odejít do nebe v den prvního svatého přijímání – je známa jen ze života bl. Imeldy. Avšak ne jeden svatý mohl v den svého prvního svatého přijímání přijmout milosti, které byly rozhodující pro celý jeho život.

Tělesné ostatky bl. Imeldy jsou uloženy v kostele sv. Zikmunda v Bologni

uzdravena,« pozvedla oči ke svatostánku s ještě větší touhou. Najednou uviděla vycházet ze svatostánku paprsek světla. V tom paprsku se vznášela jedna hostie. Přibližovala se stále více a více k děvčeti, které toužebně rozevěřelo svoji náruč, zvedlo hlavu a otevřelo ústa. Svatá hostie se však zastavila a ve světelném jasu se vznášela nad děvčetem.“

Toto dění pozorovali všichni. Kněz sebral vznášející se hostii do rukou, položil ji na patěnu a podal ji malé dvanáctileté Imeldě, aby ji přijala. Konečně se naplnila její touha a ona se plná radosti a štěstí ponořila do děkonné modlitby. Když její

Například známá mladá italská světice Gemma Galgani (1878–1903) napsala svému duchovnímu otci o dni svého prvního svatého přijímání následující: „Den nekonečné blaženosti. Milý otče, nedokážu popsat to, co se v té chvíli odehrálo mezi mnou a Ježíšem... Cítila jsem v sobě touhu, aby toto sjednocení s mým Bohem trvalo neustále. Cítila jsem se stále více a více odpoutaná od tohoto světa. Právě v to ráno mi Ježíš vložil do srdce velkou touhu stát se jeho nevěstou.“

*Z Vítězství Srdece 139/2021
přeložil a upravil -dd-*

Srdečně zveme na mimořádný slavnostní koncert
ve středu 10. května 2023 v 19 hodin v kostele Narození Panny Marie v České Lípě
k 30. výročí znovuočtení kostela.

Na programu je **A. Dvořák: STABAT MATER, op. 58.**

Účinkují: sólisté, Severočeský filharmonický sbor Česká Lípa-Liberec, Cantores Gradecenses a orchestr Harmonie východočeských filharmoniků, dirigent Josef Zadina.

Vstupné dobrovolné. **Více na www.sfscsl.cz.**

Petr Schmidtlein - hlad po Těle Kristově

Malý Petr Schmidtlein (1967–1973) patří k těm svatým dětem, které Nejsvětější svátost již v raném dětství zformovala v duchovní klenot. Bylo to v období komunistického pronásledování věřících v Kazachstánu.

Rodinu Schmidtleinových, patřící k tzv. ruským Němcům, deportovali do Kazachstánu za Stalinovy vlády ve 40. letech minulého století. Žili ve vesničce asi 25 km od Karagandy a zde nebojácně a věrně praktikovali svoji katolickou víru. Jedenáctičlenná rodina – rodiče se svými osmi dětmi a babičkou – uchovávala jako jediná v širokém okolí vzácný poklad: V jednom pokoji domu zde ještě v roce 1957 kněz podzemní církve (předtím, než byl deportován do vyhnanství) zřídil kapli s Nejsvětější svátostí a otci dovolil, aby rodině a věřícím z vesnice rozdával svaté přijímání. Byla to velká útě-

cha a také velká milost! Každou neděli a o svátcích, ba často i během týdne se scházeli lidé za zavřenými dveřmi, aby se modlili před Nejsvětější svátostí oltární, i když stále hrozilo nebezpečí, že je odha-

Petr Schmidtlein

lí. Při pobožnosti bral otec Schmidtlein s velkou bází ciborium do svých rukou a klečícím přítomným opatrně lžičkou podával svaté přijímání.

V tomto požehnaném domě se 16. dubna 1967 narodil jako poslední malý Petr, kterého pokřtil a zároveň se stal i jeho kmotrem odvážný biskup podzemní církve Alexandr Chira. Petr se již jako tříletý pozorně zúčastňoval katechezí, když se jeho starší sourozenci připravovali na první svaté přijímání pod vedením Gertrudy Detzelové, katechetky tajné podzemní církve. Když si někdo z dětí nebyl v nějaké otázce jistý, Petr zvedl ruku a řekl: „Prosím tě, tak se na to zeptej mě!“ Jeho odpověď byla vždy správná. Upřímná víra a horlivost sestry Gertrudy, jak ji často oslovovali, hluboce poznamenala celou rodinu.

Krátce po její smrti v létě 1971 malý Petr těžce onemocněl, zjistili mu zhoubný nádor na mozku. Jelikož byla jen velmi malá vyhlídka na úspěch, lékaři se rozhodli Petra neoperovat. Ještě během pobytu v nemocnici chlapec ochrnl, už

nemohl vůbec chodit, a kromě toho měl stále silné bolesti hlavy. Jak moc si tehdy přál, aby v tomto bolestném rozpoložení mohl přijít Ježíš do jeho srdce a přinést mu útěchu! A Bůh vyslyšel jeho dětskou prosbu. Ještě týž den, když Petra propustili do domácího ošetřování, se naprosto nečekaně objevil litevský kněz podzemní církve. Po mši svaté se věnoval malému Petrovi, vyslechl jeho touhu, aby také on mohl přistoupit ke svatému přijímání. Po několika otázkách, které mu položil, dospěl k závěru, že chlapec chápe všechno dostatečně pro to, aby mohl přijmout Nejsvětější svátost. Ve vsi prostotě, zato však s velkou láskou, slavil Petr 16. prosince 1971, když měl přesně čtyři roky a osm měsíců, své první svaté přijímání. Od té doby toužebně očekával každý okamžik přijetí Eucharistie.

Když se však pro nějaké době v rodině zastavil biskup Alexandr, jeho křestní kmotr, aby tajně slavil oběť mše svaté a znovu konsekroval hostie pro období nepřítomnosti kněze, dozvěděl se, že jeho kmotřenec mezitím přijal svaté přijímání. Ačkoliv byl biskup mužem svatého života, měl pochybnosti, zda sotva pětileté dítě splňuje předpoklady pro přijímání Eucharistie. Rozhodl, že Petr zatím Eucharistii přijmout nesmí. Chlapec byl hluboce zklamán. Seděl na své malé židličce, hořce plakal a nechtěl jíst, protože

Biskup Alexandr Chira

Proces blahořečení Gertrudy Detzelové (1903–1971) byl započat v lednu 2020. Během náboženského pronásledování tato apoštolka podzemní církve neúnavně a v ohrožení vlastního života působila mezi katolíky – ruskými Němci v Karagandě a jejím okolí. Patří k těm „eucharistickým“ ženám, které v nepřítomnosti kněze pomáhaly utlačovaným zachovat si svoji víru také tím, že křtily jejich děti, vedly katecheze a modlitební skupiny, přinášely do rodin svaté přijímání a vykonávaly rovněž pohřební obřady.

chtěl přijmout Pána Ježíše. Nakonec se babička Elizabeth, plná soucitu se svým vnukem, vydala na náročnou cestu do města, aby vyhledala biskupa a řekla mu o Petrově trápení. Biskup Alexandr si ji pozorně vyslechl a pak řekl: „Když dítě tak hluboce chápe význam svátosti a pociťuje hlad po Kristově Těle, musí se mu svaté přijímání podat. Při nejbližší příležitosti sám přijdu a podám dítěti svaté přijímání.“ Po této zprávě byla Petrova radost nepopsatelná!

Petrův stav se však zhoršoval. V únoru 1972 ztratil zrak. Jeho rodina byla šoko-

vána, když na to náhodou přišli, protože chlapec celé dny nikomu nic neřekl, aby je ušetřil bolesti. Byl radostným dítětem, a sotva se mu trochu zmírnily bolesti hlavy, rád rozesmíval druhé svými zábavnými historkami. Jen když byly bolesti nesnesitelné, tiše plakal a prosil o léky. Vždy se zúčastňoval společné modlitby v rodině a z rukou svého otce pravidelně přijímal eucharistického Ježíše, který byl uprostřed pronásledování srdcem této domácí církve. Malý, sotva šestiletý Petr odešel 5. února 1973 do nebe, aby „uviděl Panu Marii a tetu Gertrudu“.

Nepochybně vděčíme hlubokému eucharistickému životu rodiny, ale i čisté odevzdanosti malého Petra za to, že z osmi dětí manželů Schmidleinových zcela daroval svůj život Bohu jako kněz Petrův bratr Josef a také čtyři děvčata vstoupila do Kongregace sester eucharistiánek. Po smrti svého manžela dokonce i Serafima, matka rodiny, působila až do své smrti (zemřela v říjnu 2017 ve věku téměř 89 let) jako „služebnice Ježíše v Eucharistii“ v klášteře v Karagandě.

*Z Vítězstvo Srdca 139/2021
přeložil a upravil -dd-*

Teresio Bosco

Maminka Markéta (14)

Život matky Dona Boska

*Panna Maria,
Matka obyčejných dnů*

O tom, co prožil Jan Bosco na statku Moglia, svědčí také jedna epizoda, která nám odkrývá jeho duchovní život, ke kterému ho vychovala jeho matka.

Jednou se starý pan Josef, strýc majitele statku, vracel celý zpocený z pole s motykou na rameni. Bylo právě poledne a zvony z Moncuka zvonily Anděl Páně. Starý pán si sedl na slámu, aby trochu nabral dech. Nedaleko sebe uviděl Jeníka, také na slámě, ale on tam klečel. Modlil se Anděl Páně, modlitbu, kterou ho jeho matka naučila modlit se třikrát denně a která připomíná prostým způsobem Božího Syna, který se andělovým zvěstováním Panně Marii stal člověkem, přišel žít mezi námi proto, aby nás spasil, a ke kterému v životě jdeme, očekávající nebeské království. Starý pan Josef zabrblal: „My, majitelé, pracujeme, a pomocníci se modlí.“ Jeník, když dokončil modlitbu, tak mu odpověděl s úsměvem: „Když je třeba pracovat, pane Josefe, víte, že nezůstávám pozadu. Moje matka mě však naučila, že když se modlí, tak ze dvou zrněk vyrostou čtyři klasy. Když se naopak nemodlí, pak ze čtyř zrněk vyrostou jenom dva klasy. Je pak tedy lépe, abyste se modlil také vy.“

Když přemýšlíme o této modlitbě opakovaně třikrát denně, všimneme si, že dáva život mladého sedláka zvláštní smysl. Panna Maria se nestává pro něho jen svátečním předmětem, luxusem, kvítkem, na který se podívá, když přestane pracovat, když jde kolem procesí, o svátku hlavního patrona. Panna Maria není ani šperk, který dáme do truhly spolu se svátečním oděvem, sotva se život vrátí do konkrétnosti a šedi, obtížený a rozedraný každodenními boji.

Markéta svým příkladem víc než svými slovy naučila Jeníka, že Panna Maria je „Matkou všech dnů“. Jeník se naučil kopat motykou, sekát kosou a zacházet se zahradnickým nožem, dojit krávy. Byl z něho skutečný sedlák, který jde z pole na pole bos a večer spí na slamníku napaném kukuřičným listím. Panna Maria je pro něho jako i pro Markétu Matkou všedních dnů, kterou potkává ráno, když kohout zpívá velice brzy a je třeba přemoci spánek a lenost, protože den je před námi a je třeba ho vyplnit prací. Je také přítomná v poledne během přestávky na odpočinek, který sedlák stráví tím, že sedí na trávě v radosti, že kouše chleba a otevírá láhev. Je přítomná kvečer, když už je únava velice těžká a návrat znamená znovu nalézt prostou radost domova, zapálený

krb, a ti nejdražší jsou shromáždění kolem stolu. Toto je prvotní smysl, původ lásky k Panně Marii, kterou Jan Bosco přirozeně nasává od své matky Markéty a kterou Don Bosco předává svým chlapcům a svým salesiánům. Panna Maria je „Matkou“, která je vedle svých dětí, když pracují, když se modlí, když krácejí do nebe. Úcta k Panně Marii je obvyklým domácím, rodinným setkáním s „Matkou všech dnů“.

„Proč já musím být knězem“

V pravidelných setkáních se svou Matkou, zatímco měsíce utíkaly, Jeník musel vícekrát prosit: „Kdy se budu moci znovu vrátit ke studiu?“ Musí mít odpovědi jisté, protože poprvé ve svém životě řekl otevřeně: „Já se budu muset stát knězem.“

Častokrát na louku přicházela také Anna, dívka od Mogliu. Byla unavená sluncem, chtěla si s někým hrát. Jeník si

jí však ani nevšiml a pokračoval dál ve čtení. Anna zakaboněna odpověděla: „Proč si se mnou nehraješ?“ Jeník ji s úsměvem odpovídal: „Musím se stát knězem, musím studovat.“ Dívka nechápavě kroutila hlavou: „To není pravda. Staneš se honákem dobytka jako strýc Josef.“ Jednou ji Jeník vážně řekl: „Stanu se opravdu knězem a ty se jednou přijdeš ke mně zpovídat.“

Bylo tomu opravdu tak. Vdala se za Giuseppa Zucca, stala se maminkou a při různých příležitostech přicházela do Oratoře na Valdoku pozdravit maminku Markétu, vyzpovídat se k Donu Boskovi a být na jeho mši. Don Bosco ji přijímal s radostí jako svou sestru.

Kapitola 16

MAMINČIN BRATR UDĚLÁ KONEC VYHNANSTVÍ

Strýc Michal

V listopadu roku 1829 rozdělení majetku s Antonínem ještě nenastalo. Na obecním úřadě vysvětlili Markétě, že bratři Josef a Jan, se kterými by se měl Antonín dělit o majetek, jsou ještě nezletilí. Když se však Antonín nesnažil o rozdělení, tak ona sama to nemohla provést. Antonín neměl vůli pospíšet si s žádostí. Tak by ztratil postavení hlavy rodiny, které mu umožňovalo výhody zvláště v tomto okamžiku. V krátké době se chtěl oženit. Michal Occhiena, mladší bratr Markéty, a tedy Jeníkův strýc, šel na statek Moglia promluvit si s ním. Chtěl si ověřit, jestli by byl Jeník ochoten prodloužit si svůj pobyt na statku. Potkal ho, když právě vyváděl krávy ze stáje.

„Jeníku jsi tady spokojený?“

„Ne, jednají tady se mnou dobře, ale já chci studovat. Léta utíkají, už je mi 14 let a jsem na stejném bodě.“

„Zažeň tedy krávy zpátky do stáje a vrať se do Becchi. Promluví s panem Mogliou, a pak musím jít na trh do Chierri. Večer k vám přijdu domů a všechno dáme do pořádku.“

Strýc Michal jednal impulzivně, v síle svých 39 let, s postavením strýce, který viděl pokořeného synovce a sestru utrápenou násilníkem, který k rodině patřil pokrevně jenom napůl. Když bude třeba jednat s jedenadvacetiletým Antoní-

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

a oni na ně za modlitby vložili ruce. Boží slovo se šířilo stále více a počet učedníků v Jeruzalémě velmi rostl. Také velké množství kněží poslechlo a přijalo víru.

2. čtení - 1 Petr 2,4-9

Milovaní! Přistupujte k Pánu, k živému kameni, který lidé sice odhodili, ale který je v Božích očích vyvolený a vzácný, a vy sami se staňte živými kameny pro duchovní chrám, svatým kněžstvím, které z podnětu Ducha přináší oběti Bohu příjemné skrze Ježíše Krista. V Písmě o tom stojí: „Hle, kladu na Sión kámen vyvolený a vzácný, kámen nárožní. Kdo v něj uvěří, jistě nebude zklamán.“ Vám tedy, protože věříte, přináší čest, ale těm, kdo nevěří, je to „kámen, který lidé při stavbě odhodili, ale právě on se stal kvádrem nárožním, kamenem, na který se naráží, balvanem, přes který se klopýtá.“ Narážejí na něj, protože odmítli přijmout víru. K tomu také byli určeni. Vy však jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid patřící Bohu jako vlastnictví, abyste rozhlašovali, jak veliké věci vykonal ten, který vás povolal ze tmy ke svému podivuhodnému světlu.

nem, tak se v tom bude angažovat. On sám pracoval dva roky zdarma, aby zaplatil věno Markéty Františku Boskovi, pracoval proto, aby zadaptoval domeček zanechaný Františkem, a pomáhal často Markétě, když byla vdovou, pokaždé, když mohl. Teď se syn tohoto Františka roztahuje v domě jeho sestry.

Sbohem rodině Moglia

Jeník si sbalil svůj batůžek, pozdravil paní Doroteu, pana Stefana, pana Josefa, Terezu, Annu a malého Jiřího. Stali se přáteli a stali se jimi na celý život.

Vydal se na cestu do Becchi. Když přicházel, maminka ho už zdaleka spatřila a s chvatem mu šla naproti: „Antonín je doma. Neukazuj se mu, dokud nepřijde strýc Michal. Když tě Antonín uvidí, bude mít podezření, že se jedná o spiknutí, a sám Bůh ví, co by se mohlo stát.“ Maminka Markéta byla ustaraná, protože se náhle objevil Jeník, a to by u Antonína probudilo podezření o úmyslu donutit ho k rozdělení otcovského majetku.

Evangelium - Jan 14,1-12

Ježíš řekl svým učedníkům: „Ať se vaše srdce nechvěje! Věřte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků. Kdyby nebylo, řekl bych vám to. Odcházím vám připravit místo. A když odejdu a připravím vám místo, zase přijdu a vezmu si vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já. Cestu, kam já jdu, znáte.“ Tomáš mu řekl: „Pane, nevíme, kam jdeš. Jak můžeme znát cestu?“ Ježíš mu odpověděl: „Já jsem cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. Kdybyste znali mne, znali byste i mého Otce. Nyní ho už znáte a viděli jste ho.“ Filip mu řekl: „Pane, ukaž nám Otce - a to nám stačí.“ Ježíš mu odpověděl: „Filipe, tak dlouho jsem s vámi a neznáš mě? Kdo viděl mne, viděl Otce. Jak můžeš říci: »Ukaž nám Otce?« Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec je ve mně? Slova, která k vám mluvím, nemluví sám ze sebe; to Otec, který ve mně přebývá, koná své skutky. Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně. Když nevěříte, věřte aspoň pro ty skutky. Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i ten bude konat skutky, které já konám, ba ještě větší bude konat, protože já odcházím k Otci.“

Strýc Michal přišel pozdě večer, vzal za ruku synovce prokřehlého chladem a vstoupil s ním do domu. Bylo tam napětí, diskuse, ale ne válka. Antonín přijal záruku, že majetek nebude rozdělen, dokud se on neožení, a že vydržování Jeníka, který se vrátil domů, a jeho studia ho nezatíží. Přijal to sice se skřípajícími zuby, ale přijal.

Strýc Michal byl dodavatelem vína do semináře v Chierri a měl mnoho přátel mezi kaplany a faráři v okolí. Ujistil Markétu, že se určitě mezi nimi najde někdo ochotný vyučovat Jeníka. Zatímco se snažil kontaktovat faráře z Castelnuova a z Buttigliery (nacházel nepředvídané těžkosti), řešení přišlo z úplně jiné strany.

(Pokračování)

Redakčně upraveno

Pramen: BOSCO T., Maminka Markéta, Život matky Dona Boska. Překlad P. Jan Ihnát. Matice cyrilometodějská s. r. o.,

Olomouc 2006.

(Kniha je vyprodaná.)

Pondělí 8. 5. 2023

6:05 Léta letí k andělům (18. díl): Dana Němcová – char-
tistka **6:25** Když bolí tělo: Nuričíní poradenství **7:30** Kaplani
naděje: Michal Hrnčíariak **7:40** V pohorách po horách: Hora
Baranec v pohorí Roháče **7:50** Ježíš pro děti **9:05** Přerov
a jeho válka [P] **9:40** Outdoor Films: Vysokohorské ultra-
maratony **11:10** Grotosky Laurela a Hardyho: Už zas je
tady **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05**
Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Příběhy od-
vahy a víry: Otec a syn (12. díl): A Bůh řekl Abrahámovi...
13:20 Mezi pražci (116. díl): Květen 2023 **14:15** Noční
univerzita: PhDr. Jan Stříbrný – Češi v dramatech 2. svě-
tové války **15:25** Jaroslav Samson Lenk na Mohelnickém
dostavníku 2018 **15:45** V souvislostech **16:10** Jak po-
tkávat svět: s Marií Rottrovou **17:30** Javoříčko 1945
18:10 Sedmihlásky: Zahrajte mi, muziganti **18:15** Příběhy
Starého zákona: Rút **18:22** Setkání: Ivana Tážná **18:30**
Přejeme si... **18:45** ARTBITR – Kulturní magazín [P] **19:00**
Benefiční koncert Police Symphony Orchestra
a Tomáše Kluse: Hudba pro uši i pro duši [L] **20:35** Síť
svobody **22:40** Ich bin: Já jsem **23:40** Má vlast: Kroměříž
1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 9. 5. 2023

6:05 Léta letí k andělům (19. díl): Dagmar Pohunková
– lékařka a publicistka **6:25** Libérie – Sen krejčího
6:55 Bohem zapomenuté kouty **7:30** Patricie Janečková
a Josef Špaček v GONGU **8:15** Hlubinami vesmíru
s dr. Markem Skarkou: Pulsující hvězdy **9:10** Těžká
muzika **9:40** V souvislostech **10:00** Noční univerzita:
P. Josef Prokeš – Zpověď a Duch Svátý **10:50** Javoříčko
1945 **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00**
Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple
Telepace [L] **12:50** V pohorách po horách: Hora Baranec
v pohorí Roháče **13:00** Harfa Noemova: Má vlast – Z če-
ských luhů a hájů **13:20** Dokořán: S Pavlem Šporclem
14:20 Grotosky Harolda Lloyda: On záračným studentem
15:35 Co pro tebe znamená Campfest **16:00** Muzikanti,
hrajte **16:30** Orient Express **16:35** Emanuel Ranný [P] **17:00**
Duch národa žije v písni **17:45** Setkání: Antonín
Tesařík – kostel Nanebevzetí Panny Marie v Mikulčicích a
Archeopark Mikulčice **18:05** Sedmihlásky: Zahrajte mi,
muziganti **18:10** Příběhy Starého zákona: Prorok Samuel
18:15 Hermie a Stanley na táboře **18:50** Zpravodajské
Noeviny: 9. 5. 2023 [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír
19:30 V pohorách po horách: Adršpašské skalní město
19:45 Přejeme si... **20:05** Buon giorno s Františkem [L] **20:50**
Pouze společně – Překvapení papeže Františka **21:40**
Terra Santa News: 3. 5. 2023 **22:05** Slavnostní
koncert Plzeňské filharmonie ke znovuvotevení pl-
zeňské katedrály: Plzeň, katedrála sv. Bartoloměje
23:15 Příběhy psané životem: Rozvody **0:10** Poutníci
času: Se Stanisławem Górou **0:25** Jiří Wolker a Edvard
Valenta – Prostějovský příběh **1:00** Noční repríza dolo-
pedních pořadů.

Středa 10. 5. 2023

6:05 Léta letí k andělům (20. díl): Martin Dejdar – herec
6:20 Jam Session – Švýcarsko **6:30** Zpravodajské Noeviny:
9. 5. 2023 **6:55** Noční univerzita: prof. PhDr. Vladimír
Just, CSc. – Voskovec, Werich a politika **8:15** Kdo
chce kam ... **8:40** V pohorách po horách: Boží hora –
Žulovská pahorkatina **9:00** Generální audience papeže
Františka [L] **10:00** Na větrné hůrce **10:20** Slavíme s te-
levizí Noe: Z lidové kultury vyšli – Z písničky vyrstli,
a do světa si zašli **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme
si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá
z kaple Telepace [L] **12:50** V pohorách po horách: Pecný
– Hrubý Jeseník **13:00** Slavíme s televizí Noe: Noe Culture
14:05 Grotosky Harolda Lloyda: On na divokém západě
14:35 Plody Medžugorje **14:45** Slavíme s televizí Noe:

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENÁ

Vzdělávání otevřeno **15:50** Zpravodajské Noeviny:
9. 5. 2023 **16:15** Jak potkávat svět: S Petrem Sovičem
18:05 Sedmihlásky: Zahrajte mi, muziganti **18:10** Příběhy
Starého zákona: Pomazání Davida za krále **18:15** Strýček
Emu: Mír **18:25** O Mysu dobrá naděje **18:40** Slavíme s tele-
vizí Noe: Nevážně o hudbě vážně **19:25** Terra Santa News:
10. 5. 2023 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Večer chval:
Živá modlitba a chvála [L] **21:05** Tkaníčky [P] **22:50** Noční
univerzita: Kateřina Lachmanová – Kdo je můj bližní? [P] **23:50**
Generální audience papeže Františka **0:15** Naši –
osobnosti lidové kultury – Míla Brtník **0:35** Příběhy od-
vahy a víry: Otec a syn (12. díl): A Bůh řekl Abrahámovi...
1:05 Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 11. 5. 2023

6:05 Léta letí k andělům (21. díl): David Vávra – diva-
delník a architekt **6:25** Kmochův Kolín 2019: Dechový
orchestr ZUŠ VI. Ambrose Prostějov **7:05** Výpravy do
divočiny: Hroší „říční koně“ **8:10** Terra Santa News:
10. 5. 2023 **8:30** Emanuel Ranný **9:10** Harfa Noemova:
Má vlast – Z českých luhů a hájů **9:30** Kulatý stůl:
Půda jako dar a dědictví otců **10:55** Chorvatsko – Moje
modliteb **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00**
Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple
Telepace [L] **12:50** Patricie Janečková a Josef Špaček
v GONGU **13:35** Generální audience papeže Františka
14:05 Indie – Talit Penkal, Donne Dalit **14:40** V poho-
rách po horách: Broumovské stěny **14:50** Přežil jsem
holocaust: Svědectví Lud'ka Eliáše **16:00** Zpravodajské
Noeviny: 9. 5. 2023 **16:25** Leh – Hedvábná cesta
16:35 Duchovní malby: Andělé **17:00** Pošta pro Holuba:
Kněžství dnes **17:10** Blízko nebe **17:40** V pohorách po ho-
rách: Hora Baranec v pohorí Roháče **18:05** Sedmihlásky:
Zahrajte mi, muziganti **18:10** Příběhy Starého zákona:
David a Goliáš **18:15** Ovečky: 6. neděle velikonoční [P] **18:40**
Grotosky Bustera Keatona: Frigo a strážníci **19:00**
Poutníci času **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír
19:35 Setkání: MUDr. Róbert Teley – Muzeum Kardinála
Štěpána Trochty ve Francově Lhotě **19:45** Přejeme si...
20:05 U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře: Na
Tesáku [L] **21:30** S chutí přes práh **21:55** Pod lampou [P] **0:00**
Cvrlikání (6. díl): Slávek Klecandr **1:10** Noční repríza do-
poledních pořadů.

Pátek 12. 5. 2023

6:05 Léta letí k andělům (22. díl): Jaroslav Max Kašparů
– psycholog a jáhen **6:25** O kom, o čem: Profesor Rudolf
Haša **6:50** Příběhy psané životem: Bohem nezapomenuté
děti **7:25** Tiché hrozby – Mizející půda **7:55** Flešbky –
Godzone podcast (10. díl): Pavol Danko – Pomohlo mi
Hnutí folokare **8:20** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka:
Slovensko – Vysoké Tatry **8:35** Na startu **9:10** Krivky duše
(3. díl): Relácia s inšpiratívnymi ženami [P] **9:35** ARTBITR
– Kulturní magazín **9:45** Když bolí duše **10:55** Přerov
a jeho válka **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00**
Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple
Telepace [L] **12:50** Vezmi a čti: Duben 2023 **13:05** Dobrá

obec Dobrá **13:30** Jaroslav Samson Lenk na Mohelnickém
dostavníku 2018 **14:00** Za obzorem: Mez. den sester-
ošetřovatelek (círk. zdrav. školy) [L] **14:35** Grotoska
Harolda Lloyda: O patro výš **15:50** Pomáhá srd-
cem **16:00** Buon giorno s Františkem **16:40** Klapka:
S Lubomírem Patschem **18:05** Sedmihlásky: Zahrajte
mi, muziganti **18:10** Příběhy Starého zákona: David
a Saul **18:16** Velehradská zastavení: Díl 5. – Působení
Tovaryšstva Ježíšova **18:30** Hlubinami vesmíru
s dr. Markem Skarkou: Pulsující hvězdy **19:15** Pokoj vám!:
Modlitba za mír [L] **19:35** Setkání: Bohuslav Procházka
19:45 Přejeme si... **20:05** Kulatý stůl [L] **21:30** Oázy
Perlového ostrova **21:55** Za obzorem: Mez. den sester-
ošetřovatelek (círk. zdrav. školy) **22:30** Modlitba rú-
žence z Fatimy [L] **23:35** Jak potkávat svět: S Davidem
Marečkem **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 13. 5. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Nad'á Urbánková – zpěvačka
a herečka **6:30** Leh – Hedvábná cesta **6:40** Příběhy od-
vahy a víry: Akademik Boris Rauschenbach (13. díl): Žiji
na sklonku století **7:10** Sedmihlásky: Zahrajte mi, muzi-
ganti **7:15** Ovečky: 6. neděle velikonoční **7:40** Animované
biblické příběhy: Ztracený syn **8:10** Strýček Emu: Mír
8:20 Hermie a Stanley na táboře **9:05** Noční univerzita:
Marek Macák – Jiným blízkou **9:40** Víac ako pieseň
(4. díl): Jana Zubajová a pieseň Verny Boh **9:50** Flešbky
– Godzone podcast (21. díl): Dano Launer – Po první
jízde sanitkou jsem se roztrásl **10:20** Lucy Grimble (UK)
– koncert: Festival UNITED – Vsetín 2019 **11:20** V po-
horách po horách: Ztracenec – Javorníky **11:40** Přejeme
si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Duchovní menu:
Záznam mše svatě z kaple svatého Hroznaty v klášteře
premonstrátů v Teplé **12:50** Poutníci času **13:05** Pod lam-
pou **15:15** Basco a Julliet Hjetland na Folkových práz-
dlinách **16:05** Tkaníčky **18:00** Slovo na neděli: 6. ne-
děle velikonoční [P] **18:20** Harfa Noemova: Má vlast –
Tábor [P] **18:40** Grotosky Harolda Lloyda: Mladý pan Jazz
18:55 V souvislostech [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za
mír **19:35** Setkání: Pavel Svoboda – kostel svatého Jakuba
Většího v Přelouči **19:45** Přejeme si... **20:05** Dobrodružství
před kamerou [P] **21:10** V pohorách po horách: Hranická
propast [P] **21:20** Louky znovu rozkvetou **22:45** Letem jaz-
zem (14. díl): Modální jazz **0:00** Pákistán – Neodvracejte
oči **0:30** Emanuel Ranný **1:00** Noční repríza dolo-
pedních pořadů.

Neděle 14. 5. 2023

6:05 Léta letí k andělům (24. díl): Jan Špilar – jáhen
a kadeřník **6:20** Blízko nebe **6:50** V pohorách po ho-
rách: Luční hora – Krkonoše **7:00** Když bolí tělo: Nuričíní
poradenství **8:05** Slovo na neděli: 6. neděle velikonoční
8:35 U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře: Na Tesáku
10:00 Mše svatá: Zlín, kostel sv. Filipa a Jakuba [L] **11:05**
ARTBITR – Kulturní magazín **11:15** Naši – osob-
nosti lidové kultury – Zdeněk Bláha [P] **11:40** Přejeme
si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20**
V souvislostech **12:40** Harfa Noemova: Má vlast
– Tábor **13:00** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne
13:40 Muzikanti, hrajte **14:20** Dobrodružství před ka-
merou **15:25** Louky znovu rozkvetou **16:50** Noční
univerzita: Kateřina Lachmanová – Kdo je můj
bližní? **18:00** Sedmihlásky: Poslali mňa pro vodu
18:05 Animované biblické příběhy: Přišel hledat ztracené
18:35 Ovečky: 6. neděle velikonoční **19:00** Strýček Emu:
Svátek matek [P] **19:10** Plody Medžugorje **19:45** Přejeme
si... **20:05** Dokořán: S Josefem Pleskotem [P] **20:50**
Dekalog IV.: Čtvrté přikázání **21:55** Má vlast:
Konice **23:20** Buon giorno s Františkem **0:05** Polední
modlitba Sv. otce Františka **0:20** Zpravodajský souhrn
uplynulého týdne **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 8. 5. o 11:00 hod.:

Svätá omša z Hory Živčák

Priamy prenos z kostola Panny Márie Matky Cirkvi.

Utorok 9. 5. o 21:50 hod.:

Ukrajina – svedectvo viery

Radosť nad získaním nezávislosti Ukrajiny zatienila stagnácia, chudoba, opustenosť a beznádej. Napriek tomu mnohí mladí ľudia opäť nachádzajú povolanie zasvätiť svoj život Bohu v službe núdznym. Sestry pomáhajú nielen ľuďom v núdzi, ale aj utečencom.

Streda 10. 5. o 16:15 hod.: Peter medzi nami

(Generálna audiencia: Modliť sa v spoločenstve so svätými)

Vo svojom cykle katechéz o modlitbe inšpirovanej Svätým písmom Svätý otec otvoril kapitolu o modlitbe podľa Žalmov.

Štvrtok 11. 5. o 17:30 hod.: Doma je doma

Popoludňajšia publicistika.

Piatok 12. 5. o 20:40 hod.:

Fatima – výzva Rusku

Dokumentárny film skúma skrytý konflikt medzi fatimskými zjaveniami a pravoslávny Ruskom. Niekdajší Sovietsky zväz aj súčasné Rusko vnímajú fatimské zjavenia ako expanziu Katolíckej cirkvi. Je to paradoxné, keďže Rusku patrí výzva vo fatimských posolstvách.

Sobota 13. 5. o 13:00 hod.:

15 rokov spolu: Ruženec

Priamy prenos z hory Butkov. Televízia LUX oslavuje svoje 15 výročie. Program je zameraný hlavne na modlitbu a vďaku.

Nedeľa 14. 5. o 18:00 hod.:

Dá sa to aj inak

Ako správne viesť dialóg? Ako veľmi je dôležité vedieť sa počúvať a úprimne sa zaujímať o toho druhého, snažiť sa ho pochopiť? Čo v mojej komunikácii môžem robiť inak? To sú otázky, na ktoré chceme v relácii „Dá sa to aj inak“ spoločne hľadať odpovede.

Zveme Vás na **ČESKO-SLOVENSKOU NÁRODNÍ POUŤ NA TURZOVKU**, ktorá sa koná na **Svatodušní pondělí 29. května 2023**. Mše svatá je v 11 hodín v bazilice a ve 13 hodín s večerädlem v kapličke zjavení Panny Marie. Duchovní doprovod: **P. Jaroslav Stríž z Křešic**. Kontakt: **tel. 725 016 715**.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

6. – 13. KVĚTNA 2023

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 7. 5.		PO 8. 5.		ÚT 9. 5.		ST 10. 5.		ČT 11. 5.		PÁ 12. 5.		SO 13. 5.	
Antifona	518	582	1653	1870	518	582	518	582	518	582	518	582	518	582
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	518	582	1653	1870	518	582	518	582	518	582	518	582	518	582
Antifony	587	660	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014
Krátké čtení a zpěv	587	661	1362	1520	594	669	598	672	601	676	604	679	607	683
Antifona k Zach. kantiku	588	661	1362	1521	595	669	598	673	601	676	604	680	607	683
Prosby	588	661	1655	1872	595	669	598	673	601	676	604	680	607	683
Závěrečná modlitba	588	662	1362	1521	595	670	599	673	602	677	1364	1523	608	1524
Modlitba během dne:														
Hymnus	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583
Antifony	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019
Krátké čtení	589	662	592	666	596	670	599	674	602	677	605	681	608	684
Závěrečná modlitba	588	662	592	666	595	670	599	673	602	677	605	680	608	684
Nešpory:														
SO 6. 5.														
Hymnus	517	581	517	581	1362	1521	517	581	517	581	517	581	517	581
Antifony	585	659	590	663	838	940	853	957	868	973	884	990	900	1008
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	973	884	990	901	1008
Kr. čtení a zpěv	586	659	590	664	1363	1522	596	671	600	675	603	678	606	682
Ant. ke kant. P. M.	586	659	590	664	1363	1522	597	671	600	675	603	679	606	682
Prosby	586	660	590	664	1664	1881	597	672	600	675	603	679	606	682
Záv. modlitba	588	662	588	662	1362	1521	595	670	599	673	602	677	1364	1523
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Nedeľa 7. 5. – 5. nedeľa veľikonočnej

1. čt.: Sk 6,1–7
 Ž 33(32),1–2.4–5.18–19
 Odp.: 22a (*Ať spočine na nás, Hospodine, tvé milosrdenství.*
 Nebo: *Aleluja.*)
 2. čt.: 1 Petr 2,4–9
 Ev.: Jan 14,1–12

Pondělí 8. 5. – nezávazná památka Panny Marie, Prostřednice všech milostí

1. čt.: Sk 14,5–18
 Ž 115(113B),1–2.3–4.15–16
 Odp.: 1 (*Nikoli nám, Hospodine, ale svému jménu zjednej slávu.*
 Nebo: *Aleluja.*)
 Ev.: Jan 14,21–26

Úterý 9. 5. – ferie

1. čt.: Sk 14,19–28
 Ž 145(144),10–11.12–13ab.21
 Odp.: srov. 12a (*Ať tvoji zbožní, Hospodine, vypravují o slávě tvé vznešené říše.* Nebo: *Aleluja.*)
 Ev.: Jan 14,27–31a

Středa 10. 5. – nezávazná památka sv. Jana z Avily

1. čt.: Sk 15,1–6
 Ž 122(121),1–2.3–4a.4b–5
 Odp.: srov. 1 (*Do domu Hospodinova půjdeme s radostí.*
 Nebo: *Aleluja.*)
 Ev.: Jan 15,1–8

Čtvrtek 11. 5. – ferie

1. čt.: Sk 15,7–21
 Ž 96(95),1–2a.2b–3.10
 Odp.: 3 (*Vypravujte mezi všemi národy o Hospodinových dívech.*
 Nebo: *Aleluja.*)
 Ev.: Jan 15,9–11

Pátek 12. 5. – nezávazná památka sv. Nerea a Achillea nebo sv. Pankráce (v pražské arcidiecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Sk 15,22–31
 Ž 57(56),8–9.10–12
 Odp.: 10a (*Budu tě chválit mezi národy, Pane! Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 15,12–17

Sobota 13. 5. – nezávazná památka Panny Marie Fatimské

1. čt.: Sk 16,1–10
 Ž 100(99),1–2.3.5
 Odp.: 1 (*Plešete Hospodinu, všechny země.* Nebo: *Aleluja.*)
 Ev.: Jan 15,18–21

O OTCOVSTVÍ

DUCHOVNÍ OTCOVSTVÍ
Jacques Philippe • Z francouzštiny
přeložila Zdeňka Křehlíková

Kniha se zabývá tématem duchovního otcovství a obrací se především ke kněžím. Nicméně je vhodná pro každého, kdo je povolán žít nějaký druh otcovství (otcové rodin, vychovatelé, vedoucí...). Autor prostřednictvím životních příběhů vybraných biblických postav a ve světle osmera blahoslavenství poskytuje užitečné rady všem „otcům“, kteří chtějí žít správně svou zodpovědnost.

Paulínky • Brož., 125x200 mm, 120 stran, 249 Kč

SÍLA MANŽELČINY MODLITBY
Stormie Omartianová • Z angličtiny
přeložila Andrea Haines

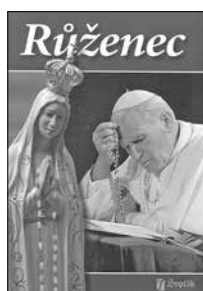
Žít v dnešní době v úžasném manželství se jeví mnohé z žen jako nedostížitelná vize. Jak málo jich v té věci věří v sílu modlitby a Boží moc! Autorka zkoušela řešit své problémy v manželství různými metodami – hádáním se, uprošováním, ignorováním, vyhýbáním se, konfrontací, dohadováním se a také populární „tichou domácností“. Trvalo jí, než si uvědomila, že je třeba začít s modlitbou. Kniha je její autentickou výpovědí plnou reálného vidění věci i vlastních zkušeností s modlitbou, která může proměnit samotnou manželku, jejího manžela i celé manželství.

Paulínky • Třetí vydání
Brož., 125x200 mm, 216 stran, 249 Kč

MODLÍME SE

RŮŽENEC

Brožurka obsahuje v každém desátku růžence radostného, světla, bolestného a slavného podrobnější rozjímání ze života Pána Ježíše a Panny Marie. Jednotlivá tajemství jsou doplněna barevnými obrázky, které napomáhají k usebrání při této kontemplativní modlitbě. V úvodu knížky jsou uvedeny základní modlitby a stručné pokyny, jak se růžence modlit.

Sypták
Brož., A6, křídový papír,
32 stran, 85 Kč

**SLAVENÍ PRVNÍCH PÁTKŮ
A PRVNÍCH SOBOT V MĚSÍCI**

Text P. Pavel Havlát OM • Ilustrace archiv Kartuziánského nakladatelství

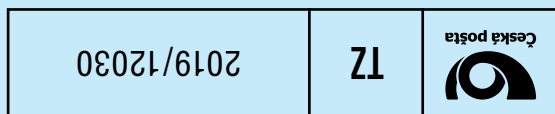
Tato brožurka nabízí pomoc k dobrému prožití pobožnosti prvních pátků a sobot v měsíci. Každý pátek a sobota má vhodné texty k rozjímání a zamyšlení.

Jiří Brauner - Kartuziánské
nakladatelství Brno
Dotisk prvního vydání
Brož., 115x180 mm, křídový papír,
80 stran, 78 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Matrice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Oznamujeme, že byly spuštěny nové webové stránky Matice cyrilometodějské s. r. o., a to pod původní adresou www.maticecm.cz.

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matrice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolek, Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz). Registrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky Registrační značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme.